

PETRA
SLOVÁKOVÁ

· PÁN ·
ČARODĚJŮ

HOST

PETRA
SLOVÁKOVÁ

PÁN
ČARODĚJŮ

BRNO
2020

© Petra Slováková, 2020

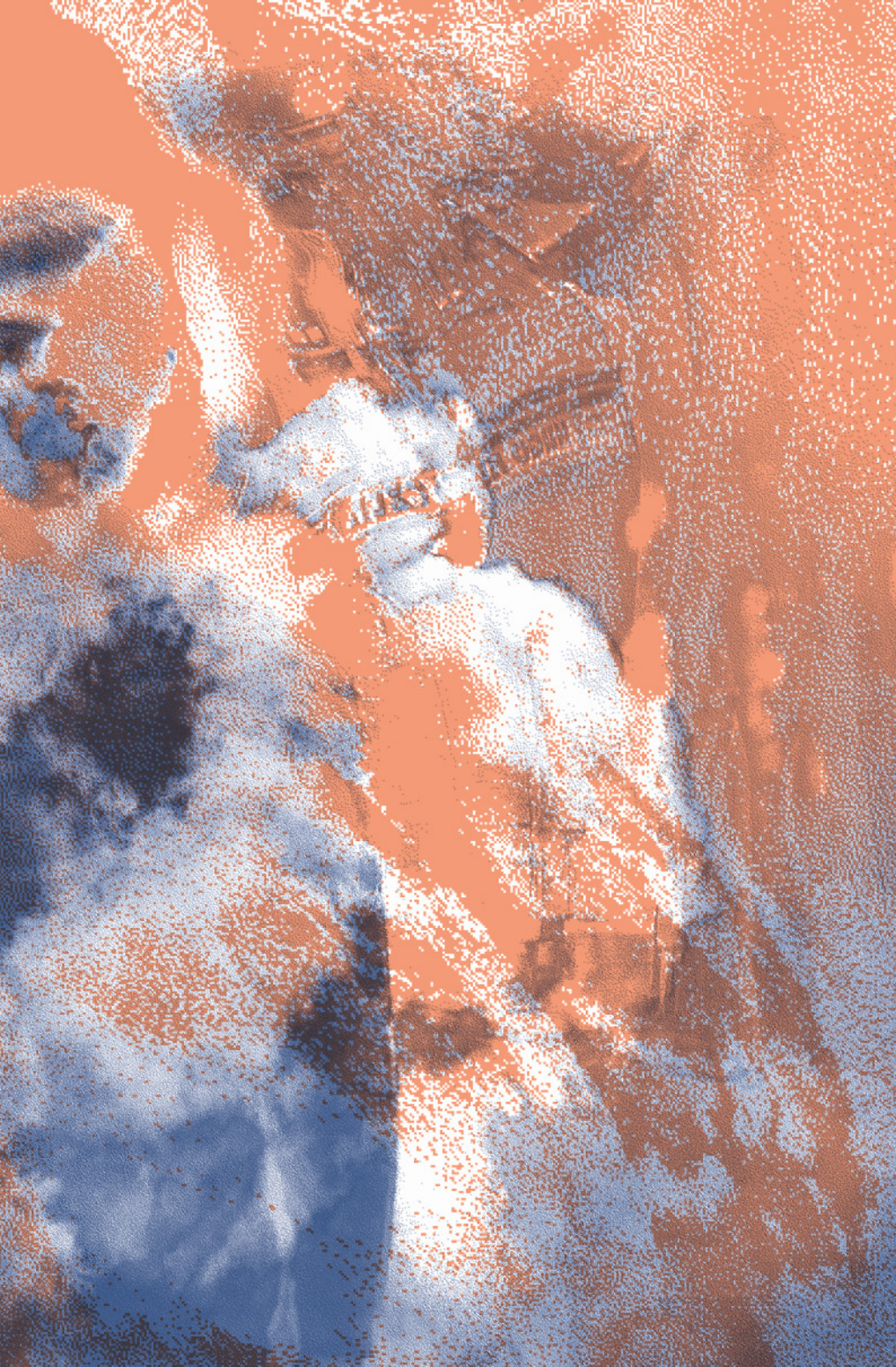
Cover images by Karen Remez
and chinahbzyg / Shutterstock.com

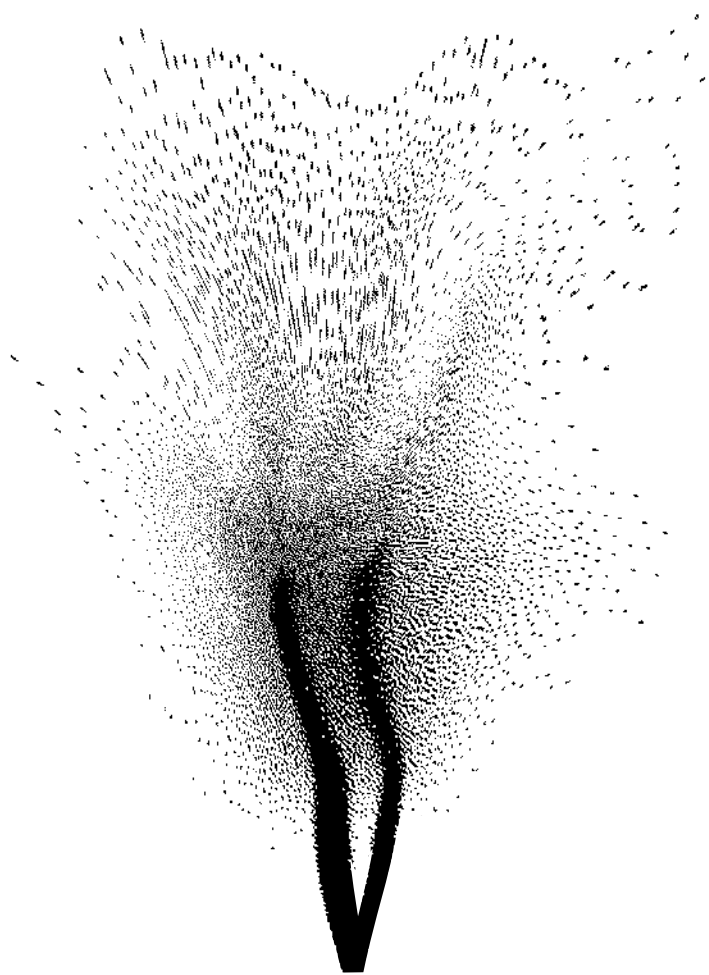
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0466-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-0467-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0468-8 (MobiPocket)

Všude kolem nás byla tma a plno prachu. Lezli jsme větrací šachtou a Adam mi funěl za krk. V místnosti před námi prosvítalo skrz stará prkna světlo. Těm místům jsme se vyhnuli a snažili se být nenápadní. Zašimralo mě v nose a chtělo se mi kýchnout. Zastavila jsem se.

„Hlavně tiše, nebo je po nás!“ upozornil mě můj kolega. Pohyb šachtou byl dost zdoluhavý, protože každý prudší pohyb se ozýval po celém domě. Z plazení po břicho a kolenou už mě bolelo celé tělo a lokty jsem měla odřené i přes rukávy mikiny. Před námi se cesta dělila na dvě strany.

Kývli jsme na sebe. Adam se protáhl do vedlejší šachty a pokračoval dál. Já se zastavila kousek za křižovatkou. Podle mapy jsem se měla dostat do pokoje přímo pod sebou. Do obětní místnosti.

Vyhákla jsem větrací mříž. Dole bylo ticho. Naklonila jsem se a zjistila, že tam nikdo není. Spustila jsem se na rozvrzaný dřevěný stůl do zaprášeného temného pokoje. V matném světle dopadajícím skrze fošny, kterými někdo zabeđnil okno, jsem rozeznávala rozbitý nábytek. Uprostřed podlahy byly nakreslené magické symboly, obklopené obrovskými skvrnami zaschlé krve, na které dopadalo několik slunečních paprsků.

Dveře byly dost chatrné a bylo jimi vidět na chodbu. Určitě tamtudy procházela hlídka, ale dokud budu zticha, nejspíš si mě nikdo nevšimne. Seskočila jsem na podlahu a přikřčila se. Zhluboka jsem se nadechla. Potřebovala jsem zjistit, co se tu v poslední době dělo. Proskočila jsem časem a vrátila se zpátky.

Poslali nás sem kvůli nelegálnímu obchodu s magickými předměty a vraždami s ním souvisejícími. Policisté narazili na dvě mrtvoly a chtěli vědět, kde se tady vzaly. Já jsem to díky své vrozené schopnosti mohla zjistit lépe než kdokoli jiný.

Nechala jsem se unášet zpět do minulosti a hledala cokoliv zajímavého, co by nám mohlo pomoci s vyšetřováním. Čas se

znenadání zastavil a nechal mě nahlédnout do okamžiku, kdy tu probíhala jakási schůze. Vzpomínka se výrazně otiskla do předu, a upoutala tak mou pozornost.

Místnost se téměř nezměnila. Pořád to byl nehostinný pokoj ve starém a zdánlivě opuštěném domě na okraji Ostravy. Předemnou se odehrávalo setkání čarodějů, či snad obchodní jednání. Popošla jsem na místo, odkud jsem lépe viděla. V kruhu stálo několik cizích lidí. Mezi nimi se choulila klečící postava.

Jeden z mužů, kterého policie našla zavražděného, se jmenoval Chodorský. Podle fotky zrekonstruovaného obličeje jsem poznala, že ho mám před sebou. Na rukou měl pouta a tyčil se nad ním vysoký muž držící pistoli a dožadující se odpovědi, které jeho vězeň očividně neznal.

Rozhlédla jsem se. Na stole ležely magické předměty. Poznala jsem je podle planoucí aury, která je obklopovala. Byly to různé druhy amuletů, starožitnosti a prsteny.

Poodešla jsem stranou, abych si mohla prohlédnout obličeje lidí stojících kolem Chodorského. Někteří měli čarodějné maskování a jejich tváře vypadaly jako zakryté nestvůrnými maskami chrličů a démonů. Křik a výstřel mě donutily věnovat se tomu, co se dělo přede mnou.

Neznámý muž střílel Chodorského zezadu do hlavy a ten se sesunul k zemi. Se zaduněním dopadl na podlahu a kolem něj se začala tvořit rudá louže. Bylo to děsivé, ale už to mnou neotřásl tak jako poprvé, když jsem viděla někoho umřít.

Soustředila jsem svou pozornost na vraha. Nevěděla jsem, kdo to je, chtěla jsem si však zapamatovat alespoň to, jak vypadal. Poslouchala jsem, zda nezaslechnu jeho jméno.

V místnosti bylo pět dalších lidí. Stála jsem stranou, někdo z nich mohl mít schopnost vidět cestovatele časem. Pohled do minulosti hlasy podivně zkresloval. Možná za to mohla i velká koncentrace magie. Slyšela jsem je, ale nerozuměla jsem, o čem se baví.

Čarodějové měli občas i ochrany, které dokázaly zabránit tomu, aby je někdo odposlouchával. Pokud tomu tak bylo, nejspíš jsem narazila na nějakou slabší verzi. Ať jsem se snažila sebevíc, nebylo to k ničemu.

Prošla jsem zpátky do svého času. Zase jsem stála v místnosti plné starého rozbitého nábytku a prachu. Při pohledu na velkou zčernalou skvrnu na podlaze mi znovu přeběhl mráz po zádech.

Podivný šramot mě upozornil, že nejsem sama. Nahlédla jsem do chodby a uviděla cizího čaroděje, jak slídí po vetřelcích. Hledal lidi z našeho týmu. Ucouvla jsem a podlaha pode mnou zavrzala. Okamžitě jsem upoutala jeho pozornost.

Doprčic! pomyslela jsem si. Chtěla jsem se schovat, ale neměla jsem kam. Zpanikařila jsem, zakopla o rozbitou židli a spadla na podlahu.

„Ale, ale,“ pronesl muž přilákaný rachotem.

Kousek za mnou ležela v prachu kovová trubka. Posunula jsem se po zemi a sáhla po ní. Chlapík prudce otevřel staré dveře a zamžoural do přítmi. Když se ke mně naklonil, ohnala jsem se po něm. Praštila jsem ho do hlavy. Vykřikl, padl na kolena a tiskl si ruku k poraněnému místu. Vyškrábala jsem se na nohy a rozběhla se pryč, jenže dveře přede mnou zmizely. Místo nich se objevil další chlap. Buď to byl také čaroděj, nebo magicky obdařený. Každopádně měl schopnost přesouvat se v prostoru, protože se zničehonic zhmotnil přímo přede mnou a já do něj vrazila. Byl vysoký, rozložitý a stál pevně jako skála. Upadla jsem přímo na zadek. Vyjekla jsem a rychle přemýšlela, jak z té šlamastyky ven. Čaroděj zatím zvedl ruku s prsty ověšenými mnoha prsteny a chystal se seslat kouzlo.

„Sejmi ji, Honzo!“ křikl muž za mnou. Asi mi tu ránu trubkou ještě neodpustil.

Nehodlala jsem čekat, až mě sežehnou magické výboje. Prošla jsem časem. Předivo minulosti se lehce napnulo. Vrátila jsem se o několik vteřin zpět, splynula se svým starším já a restartovala čas. Obrazy se prolnuly. Budoucnost se teď ubírala jiným směrem.

Trubku jsem tentokrát tak hloupě neodhodila. Naopak jsem se rozběhla, a když se čaroděj zhmotnil, pořádně jsem se rozmáchla a přetáhla ho s ní. Překvapeně vykřikl, ucouvl a já ho odpálkovala takovým stylem, že by koukal lecjaký basebalista. Druhý čaroděj se ovšem vzpamatoval a zezadu mě chytil za ruku. Stiskl mi zápěstí, až to zabořilo, a provizorní zbraň mi vypadla z ochromených prstů. Snažila jsem se muži vymanit, ale byl mnohem silnější než já. Otočil mě čelem k sobě a vrazil mi facku, až se mi zatmělo před očima. Pak se mnou hodil na tvrdou podlahu. Proskočila jsem znovu zpátky časem, a když jsem padala, odrazila jsem se od země a odkutálela se stranou. Muži musel obraz problesknout před očima jako podivná projekce. Většina lidí mohla nabýt mylného dojmu, že se dokážu teleportovat nebo že mají halucinace. Ve skutečnosti jsem jen změnila události podle potřeby.

Dostala jsem se ze soupeřova dosahu. Čaroděj stál se zdviženou pěstí připravenou k dalšímu útoku nad místem, kde nikdo nebyl. Ve tváři se mu zračilo překvapení. Využila jsem toho a záútočila. Pořádně jsem ho nakopla ze strany do holeně. Těžké boty vykonaly svoje. Muž zafuněl a otočil se ke mně, aby mi zasadil odvetný úder. Jenže než se stačil vzpamatovat, schytil jednu mezi zešířoka rozkročené nohy. Vždycky se říkalo, že kovová špička je na obuvi kvůli bezpečnosti, já jsem jí však dala spíš nový rozměr nebezpečnosti. Pro jistotu jsem čaroděje ještě nakopla do žeber.

Nepotřebovala jsem čekat, až se soupeř přestane válet po zemi a kňučet. Musela jsem se odtud dostat. Dveře se neobjevily, takže mi zbývalo jen okno. Mohla jsem vylézt na širokou římsu a přejít po ní do vedlejšího pokoje. Mé úvahy přišly vniaveč, když se mi něco omotalo kolem nohou.

Ztratila jsem rovnováhu a spadla na podlahu. Kouzlo mě poutalo, obmotávalo mi končetiny a znemožňovalo mi pohyb. Čaroděj Honza, který si tiskl ruku na rozbitou hlavu, si mě nezávistně měřil. Byl sice otřesený, zraněný, a když ke mně vykročil, trochu se motal, jeho pohled mi však jasně naznačoval, že je

se mnou konec. Snažila jsem se vymanit z pout. Škubala jsem sebou, ale bezvysledně.

„Přestaň se tu válet, Marku,“ sykl k indisponovanému kolegovi, který v odpověď něco zakňučel.

„Já tu mrchu...“

Prerušila nás rána a protějšší zeď se nám doslova sesypala k nohám.

„Co to do...!“ zařval Marek a potácivě se hrabal na nejisté nohy, když vtom z podlahy vystřelily ledové ostny a obklopily ho jako mříže vězení. Ostré špičky se čaroději zastavily těsně před obličejem a hrdlem a znehybnily ho natolik, že se mu při sebemenším pohybu zabodávaly do kůže. Muž se pokusil mávnout rukou, led mu však poranil prsty. Jeho průzračná dokonalost se zbarvila krví. Kolem celého těla se čaroději vytvářely další a další bodce. Honza chtěl udělat krok, aby kamarádovi pomohl, ale boty mu přimrzly k podlaze.

Otočila jsem se a spatřila Adama a Barta, nahlížející sem z vedlejšího pokoje skrze zeď, kterou Bart nechal svou mocí vybuchnout.

Adam prošel dovnitř a chtěl mi pomoci, ale zeď za ním se najednou zatáhla, jako by byla živá, a průchod zmizel. Zůstal tu se mnou uvězněný. Zdálo se, že slyšela Bartův hlas, nadávky a třeskot jeho moci, jak se k nám snažil dostat.

„Zrada, co?“ uchechtl se Honza. Adam se zamračil. Měřil si nepřitele a bylo jasné, že má strach. Nebylo snadné bojovat s někým, kdo byl na první pohled mocnější a nerozpakoval se zabíjet. Čaroděj se osvobodil a odtrhl boty z podlahy.

Adam se zhluboka nadechl a zvedl ruce před sebe, aby mohl použít svou moc. Z rukou mu začaly létat ledové rampouchy. Vytvářel další a další, vrhal je proti soupeři, jenže ať dělal, co dělal, čaroděj už na to byl připravený a dostat se mu na kobylku bylo těžké. Odrážel ledové hroty rašící z podlahy a dával si pozor, aby znovu nepřimrzl. Adam si uvědomil, že nemá šanci, a vyděšeně couvl. Čaroděj se rozběhl proti němu a v rukou mu pulsovala energie. Adam se skrčil a vytvořil kolem sebe

obrovskou ledovou stěnu, která záhy vybuchla v ostrých rychle tajících úlomcích. Poryv chladného vzduchu měl nepřítele ale spoň na chvíli zdržet, bylo však zřejmé, že čaroděj protiútok čekal, a zatímco se Adam vzpamatovával z otřesu, který rozbil jeho bariéru, útočník ho prudce udeřil nohou do břicha. Ledař spadl na zadek. Chvíli to vypadalo, že bude zvracet. Honza ho několikrát nakopl do boku. Adam se převalil na břicho, aby se chránil před ranami. Dotkl se rukou podlahy a vytvořil velký rampouch, který zlomil a použil jako zbraň. Sekl soupeři po nohou a spíše ho pořádně praštil, než že by mu rozsekl kůži. Čaroděj se naštvál a prudce mu vykopl zbraň z ruky. Popadl Adama pod krkem a odhodil ho svým směrem. Těžké tělo zadunělo kousek ode mě.

„Žiješ?“ hlesla jsem.

„Asi...“

Postřehla jsem posun magie, jak čaroděj proti nám zformoval kouzlo.

Ucítila jsem, jak mě Adam objal. Kolem nás vyrostla další bariéra. Zhluboka jsem se nadechla, když vtom se mi před očima mihly záblesky vidiny. Viděla jsem vzpomínku z Adamova života, nějaký otisk. U lidí se mi to stávalo málokdy a tentokrát mě to samotnou překvapilo. Trhla jsem sebou. Pustil mě. Ledová stěna nás sice zachránila, ale rychle začala praskat. Adam vstal a připravil se na další útok. Kolem dlaně se mu vytvořil velký ledový štít. Zakryl se jím, a jakmile bariéra povolila, vyrázil. Křehký materiál se pod nápořem kouzla rozsypal na trpělivé střípky, které mu zaskřípaly pod podrážkami bot. Soupeř ho chtěl i tentokrát srazit a místo toho schytl jednu štítem přímo do obličeje. Z rozbitého nosu mu vytryskla krev. Spadl na podlahu a Adam vytvořil ledové ruce, které se vynořily z mokré podlahy, obemkly muži hrdlo a znemožnily mu vstát.

Adam se otočil k druhému soupeři, který byl zatím stále uvězněný, ale porážka jeho parťáka ho rozlítla. Začal se probíjovat ze svého vězení. Kůži mu probodly ostré bodce. Pomohlo mu to ovšem k tomu, aby se osvobodil. Sáh volnou

rukou do vzduchu a náhle se mu v ní zaleskla hůl s mnoha vyrytými magickými symboly. Přejel palcem po znacích. Ledové vězení se začalo pomalu rozpouštět. Tím ale jeho kouzlení neskončilo. Ucítila jsem výrazný záchvěv magie a ze zdi se vynořily stínové postavy. Neměly obličej a nešlo rozeznat, v čem byly oblečené. Vypadaly zkrátka, jako by temnota získala tvar člověka. Jejich ústa zela jako prázdné otvory. Kvílely a snažily se dostat k nám. Čím víc se přibližovaly, tím víc se materializovaly do tohoto světa. Začínaly být skutečnější a o to nebezpečnější.

Snažila jsem se vymanit z pout, která mi stahovala kotníky, ale nešlo to. Adam se dotkl podlahy a přimrazil částečně reálné substance postav k zemi. Jenže bytosti se nenechaly zastavit. Škubaly sebou, až se jich část odloupla a zkameněla. Ony přesto pokračovaly dál, chybějící hmota jim znovu dorůstala.

„Sakra!“ zavrčel Adam.

„Uteč odtud!“ křikla jsem na něj. Zaváhal.

„Nenechám tě tady!“

Posunula jsem se po zemi kousek dál, neměla jsem však jak utéct. Čaroděj mávl holí a váhajícího Adama smetlo kouzlo tak silné, že padl naznak a narazil do zdi. Nepřítel stanul nade mnou a zářící konec jeho hole se sklonil k mému obličejí. Stínové postavy připomínající Dozorce už mě obklíčily a teď se na mě pomalu sáply. Do nosu mě udeřil mrtvolný puch. Jako by někdo přivolal všechny oběti, které v tomto domě našly smrt. Nebylo úniku, žádné dveře a okna ve čtvrtém patře. I kdybych dokázala vyskočit, zlámala bych si vaz. Schoulila jsem se do klubička a přemýšlela, co můžu udělat, abych se odtud dostala. Zbývalo mi jen proskočit časem. Kamkoliv, hlavně jinam. A doufat, že se objevím za příznivější situace. Myslela jsem, že to bude také to poslední, co udělám. Ale už jsem to nestihla.

Cizí magie mnou prostoupila a spoutala mě. Nestačila jsem ani vykřiknout. Moje mysl se roztříštila na kousky. Necítila jsem tělo. Ovládl mě nepříjemný pocit, že nevím, kde je nahoře a dole. Zdálo se mi, že padám do temné bezedné jámy. Bolest

byla hlavně psychická. Nedokázala jsem určit, odkud to vlastně přichází, bylo to však příšerné. Chtěla jsem prosit, aby to už skončilo, ale nedokázala jsem vyslovit ani slovo. Namáhavě jsem otevřela oči. Všechno bylo rozmazané. Čaroděj mě měl ve své moci a snažil se mě ovládnout a zlomit. Můj odpor slábl. Každá snaha byla marná a rychle selhávala. Myslela jsem, že už víc nevydržím.

Pak se zablesklo. Zalehlo mi v uších. Slyšela jsem křik. Něco přede mě dopadlo. Otevřela jsem oči. Petr mě zaštitil svým tělem. Zatímco mě chránil magickým štítem, zírala jsem na jeho tenisky. Čaroděj měl paže natažené před sebou, prsty propletené v magickém gestu a kolem něj to pableskovalo opalizujícím světlem.

„Jsi v pořádku?“ křikl na mě. Sotva jsem ho slyšela. Měla jsem pocit, že jsem ve snu. V noční můře, která se stala skutečností. Všechno se dělo pomalu, zvuky byly zkreslené a vzdálené. Trvalo mi, než mi došlo, že mluví na mě. Naštěstí se nenamáhal s tím, aby čekal na odpověď. Pokrčil prsty a přejel si po potetovaných kloubech. Vlna moci, která se kolem něj prohnala, vyryla brázdu do země a takřka sloupila kus podlahy po celé délce místnosti. Omítka na stěnách popraskala a oddrolila se. Lustr s třeskotem spadl a rozbil se na tisíce drobných střepů. Všichni naši soupeři byli tvrdě mrštěni proti zdi. Stínové postavy vydávaly skřeky, které trhaly uši, a rozpadávaly se zpátky v prach. Z oken zůstaly jen rámy. Sklo se s třeskotem vysypalo na zem. Petr cosi zašeptal, překřížil prsty a já cítila, jak kouzlo, které mě poutalo, zmizelo. Čaroděj mě popadl za rameno a přiměl mě vstát.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Chytil mě za bradu a zvedl mou tvář k sobě. Vypadal starostlivě. Přikývla jsem. Myslela jsem, že se mi rozskočí hlava, a nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo. Petr obezřetně přelétl místnost pohledem.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala jsem se konečně.

„Bojují ve vedlejších místnostech. Je to magicky oddělené, každý pokoj má svůj vlastní prostor, který není tak úplně

v tomto světě,“ sykl. „Přišel bych dřív, ale Reis říkal, že nemám zasahovat.“

Snažila jsem se zklidnit zběsile tepající srdce. Něco se mihlo v mém zorném poli. Otočila jsem se tím směrem a vykřikla. Ze zdi se vynořila další postava. V pohybu se z neforemné hmoty připomínající panáka uplácaného z hlíny vyloupl člověk, který běžel přímo proti nám. Petr se ani neotočil. Zvedl ruku a luskl prsty. Ucítla jsem záchvěv magie. Útočník znehybněl a spadl, jako by ho neviditelné kouzlo zmrazilo v čase. Petr došel až k němu a zvědavě si jej prohlédl.

„Pro koho děláš?“ zeptal se nakonec.

Muž se rozesmál. „Snad si nemyslíš, že ti to řeknu.“

Petr se ušklíbl. Zvedl ruku s prsty od sebe a pak se začal pomalu přibližovat, jako by zavíral dlaň. Muž vykřikl. Padl na kolena a chytil se za hlavu.

„Ptám se, pro koho děláš!“ zasyčel Petr a prostor kolem nás začal prskat magickými výboji. Bylo to, jako by se tříštilo sklo. Ten zvuk mi připomínal prasknutí příliš napnuté struny. Stejným způsobem se napínalo předitivo reality, které čaroděj nemilosrdně ohýbal.

„Víš, kdo jsem?“ zeptal se Petr a záhy pobaveně sledoval, jak se čaroději rozšířily oči děsivým poznáním.

„Myslel jsem, že jsi mrtvý! Ty i Mabrok,“ zakňučel. Rty se mu roztráslly.

„To sis myslel špatně,“ odušil Petr a provedl kouzlo. Muži vytryskla krev z nosu. Spadl na podlahu a vykašlal další krev.

„Máš poslední šanci!“

Petr se dotkl dalšího vytetovaného symbolu. Muž začal křičet. Křupnutí jeho stehenní kosti bylo hlasité a nepříjemné. Stiskla jsem pevně zuby a otrásla se.

„Petře, nech ho!“

„Ne, dokud mi to neřekne,“ odpověděl mladík nesmlouvavě a já cítila, jak se všechno v pokoji bolestivě napíná a obraz se pokrívuje. Na okrajích mého zorného pole se měnily obrysy. Věci, které byly předtím rovné, se nyní zdály podivně prohnuté,

jako bych se dívala do vypouklého zrcadla. Hra světél a magických halucinací způsobila, že mě ještě víc rozbolela hlava. Muž musel neuvěřitelně trpět. Tiskl si pěsti na spánky a celé jeho tělo se křivilo a vzpínalo.

„Říká si Drest!“ zakřičel z posledních sil.

„Opravdu?“ odpověděl Petr ledabyle, aniž polevil v mučení. Chystal se překřížit prsty. Vždycky pokrčil prostředník a dotkl se prvního kloubu ukazováčku, kde měl vytetovaný prazvláštní symbol. Bylo to gesto, které používal ke konečnému útoku.

„Nedělej to! Prosím!“ zavolala jsem. Petr trochu neochotně spustil ruce. Kouzlo přestalo působit. Muž před ním upadl do mdlob a zhroutil se na podlahu. Z úst mu vytékal pramínek slin. Čaroděj se otočil ke mně.

„Jdeme odtud!“ řekl rázně. Ozvala se rána, jak někdo za našimi zády rozbil stěnu napadrť. Vykřikla jsem. Petr do mě strčil, a tím mě odsunul stranou. Záhy se od jeho štítu odrazilo útočné kouzlo. Ozval se zvuk podobný zaburácení hromu a magický výboj vykousl do zdi velkou trhlinu. Spatřila jsem tři muže. Obstoupili nás. Dva z nich měli pistole, jeden držel v ruce vycházkovou hůl, po čarodějném zvyku hustě popsanou symboly. Petr se ovšem nenechal vyvést z míry.

Ze zdi se vynořily trnité šlahouny a vmžiku připravily oba útočníky o zbraně dřív, než stačili vystřelit, a pak je spoutaly. Třetí muž použil magii. Petr zvedl před sebe zkřížené ruce. Kouzlo se neškodně odrazilo. Čaroděj přešel rychlým pohybem prsty po dřevě, jako by to byla flétna. Celá místnost potemněla a o to jasněji působil oheň, který z hole vycházel, aniž ji stravoval nebo ublížil jejímu nositeli. Petr sáhl do vzduchu a v ruce se mu objevil dlouhý nůž zdánlivě utkaný ze světla. Muži se proti sobě rozběhli a mě v tom okamžiku oslepila jasná záře. Kdykoliv se jejich zbraně střetly, na podlahu dopadly spršky jisker. Petr se vyhýbal ranám. Byl rychlý a mrštný jako kočka. Dostal se nepříteli na tělo a zabodl mu čepel do předloktí. Čaroděj vykřikl a uhodil ho holí obličejem, i když našťastí ne moc prudce.

Petr couvl a otřepal se. Z rozbitého obočí mu tekla krev. Utřel si ji do rukávu, přechytil si nůž a zaútočil znovu. Zasypal protivníka údery, které sotva stačil vykrývat. Petr ho kopl do břicha, vyhnul se mu, čímž se dostal k jeho nekrytému boku, a takřka mimoděk mu do těch míst zabodl čepel. Pak ustoupil a nechal tělo spadnout na zem. Muž ještě žil. Tiskl si ruce k ráně a snažil se zastavit krváčení. V obličejí se mu mísilo zděšení a bolest.

„Prosím nechte mě!“ zašeptal. Petr, který měl nejspíše v úmyslu ho dorazit, se podíval mým směrem a zaváhal. Pak čaroději vrazil jednu pěstí, čímž ho milosrdně poslal do bezvědomí.

Ztěžka jsem polkla.

„Jsou tu další čarodějové, měla bys odtud zmizet,“ zašeptal Petr.

„Neopustím tě,“ odpověděla jsem.

„Nechci, aby se ti něco stalo. Adame?“ zeptal se, aniž vzal v potaz, co říkám. Mladík se krčil za velkým kusem ledu, ve který proměnil jedno ze starých křesel.

„Žiju!“ zahlásil.

„No hurá.“ Petr na něj kývl, aby šel k nám. Adam se k nám přiřkněně rozběhl, což mělo být asi nenápadné, tedy kdyby podlaha neskřípala pod každým jeho krokem.

„Nebylo to špatné,“ řekl Petr tiše.

„To jsem rád.“

„Řekněte Bartovi, ať se stáhne. Přebírám to tu. Tohle není práce pro policejní amatéry.“

Pak Petr nečekaně popadl Adama za límec a vyhodil ho rozbitým oknem ven. Kluk zaječel, ale zachytily ho trnité šlahouny, které se vynořily ze země, aby zbrzdily jeho pád. Adam naštěstí zareagoval rychle a použil svou schopnost. Voda v kalužích okolo se zvedla jako malá vlna a natáhla se k němu. Zmrazil ji a sklouzl se po ní do trávy. Překulil se a bahno pod ním začvachtalo.

Nestačila jsem se ani nadechnout a náhle mnou otřásla zima. Chladný venkovní vzduch mě zabodal v plicích. Stála

jsem na trávníku před domem. Petr zmizel. Nejspíš se šel vy-
pořádat se sobě rovným protivníkem.

„Sakra! Jsem jak čuně!“ zanadával Adam. „Ten se s tím
teda nemaže.“ Přijal podávanou ruku. Vstal a se zoufalým po-
vzdechem se snažil oprášit si bahno z kalhot. Akorát si zašpi-
nil i dlaně. Oba jsme vzhledli k oknům v patře, kde se začalo
blýskat.

P E T R

Půlnoc je místo, kterým procházíte, když se potřebujete do-
stat kousek mimo svět. Nijak daleko, opravdu jen kousek. Je
to, jako byste ze světla ukročili do tmy. Náhle se ocitnete v ma-
gické sféře, nepatrně vzdálené od té naší. Pro běžného pozorovatele
zmizíte z reality. Jste tam pořád, jen lidé vás už nevidí. Kolem
sebe máte něco jako tmu, částečně to vypadá, jako byste se
dívali do negativu. Procházejí tudy další čarodějové, kteří
vás mohou spatřit stejně jako vy je. Je to místo, kde se magie
řídí zcela jinými pravidly. Pokud je znáte, můžete je využít ve
svůj prospěch. Můžete se tu skrýt. Můžete se dostat tam, kam
potřebujete. A také tady můžete bojovat, tedy za předpokladu,
že dokážete zabít dravce, které vaše přítomnost přiláká.

Stál jsem v černém prachu, který kolem mě vířil, a mhouřil
jsem oči do inkoustové tmy. Věděl jsem, že jakmile se útočník
objeví, magie, jíž jsem prostor *Půlnoci* propletl, mě na něj upo-
zorní. Vnitřním zrakem jsem tady viděl víc než tím běžným. Cítil
jsem magické toky a pulsující provazce energie protká-
valy zem jako žíly. Některé se u mých nohou kroutily jako hadi.
Z jedněch se dala čerpat energie, druhé proudy ji z vás zase vy-
sávaly. Vždycky jsem si dokázal najít vhodný zdroj, jenže tady
všechno čpělo spáleninou. Byla to neklamná známka špatné
energie. Magii tu pošpinili krví.

Polkl jsem, ale nedokázal jsem z jazyka dostat tu divnou že-
lezitou pachuč. Dřepl jsem si a uklidnil moc, která mi jiskřila
kolem rukou. Vjemy tu byly značně zkreslené, a pokud se zde

člověk chtěl zorientovat, musel se tuhle jinou realitu naučit vnímat.

Do *Půlnoci* se často uchylovali černí čarodějové, zatímco bílí se pohybovali nejčastěji ve *Stínech* nebo v *Poledne*. Šlo o to, že v každém světě mohli pro svá kouzla čerpat jinou sílu. A samozřejmě byli i tací, kteří zónami neprocházeli vůbec. Tím, že jsem se tudy naučil chodit, jsem získal neuvěřitelnou výhodu a moment překvapení.

Zatím jsem vyčkával. Nepochyboval jsem, že se tady někdo dříve či později objeví, aby zkontroloval, co se v domě stalo. Události z naší reality totiž nechávaly na místech magické otisky a čarodějové si je pak mohli snadno přečíst. Dalo se tedy zjistit, kdo na koho zaútočil, nebo shlédnout útržky vzpomínek. A pokud jste byli opravdu dobří, mohli jste se dozvědět i další věci. Proto se vyplatilo riskovat a ukázat se tu.

Většina čarodějů z různých zlodějských skupin bez výjimky trpěla přehnaným egem a absencí pudu sebezáchovy. Ani tihle mě nezklamali. Během okamžiku jsem pocítil cizí přítomnost a kousek ode mě se v mlze a poletujícím prachu objevily dvě postavy. Vyhrnul jsem si tričko. Tetování draka se chovalo jako živé. Jako by se mi ten bájný tvor posouval po těle. Přejel jsem rukou po kůži a zhluboka se nadechl.

Položil jsem dlaň na popraskanou zem a nechal draka, aby opravdu obživil. Pod látkou se zavlnilo štíhlé tělo. Tetování dostalo plastičtější tvar, drak sklouzl dolů. Čím víc se tvor zhmotňoval, tím víc kolem nás vířil prach. *Půlnoc* tak reagovala na použití magie, která rozechvívala drobné částičky světla.

Bájný tvor byl mnohem menší, než když jsem se v něj měnil já, ale zatím jsem nepotřeboval obrovskou bestii, stačilo, že byl větší než had. Ani s magií jsem to nemohl přehánět, abych na sebe zbytečně neupozorňoval. Svítil bych jako maják ve tmě a mohl by si mě všimnout někdo další. Nebo něco dalšího. Všechno jsem musel zkoncentrovat do rychlého útoku.

Zůstal jsem s tvorem spojený inkoustově černou linkou, z níž vyrůstal. Objal jsem si ramena a zavřel oči. Sledoval jsem

svět zrakem nadpřirozené bytosti a cítil, jak její šupinaté tělo odírají kamínky, po nichž se plazila. Otevřel jsem svou mysl, abych nebyl zaskočen, kdyby mě chtěl někdo přepadnout ze zálohy.

Drak se zatím dostal až k mužům, kteří sledovali stopy po soubojích. Zatím narazili na změny vyvolané Adamovou schopností. Z popela vykvétala mrazivá ledová růže a dech čarodějů, kteří se nad ní nakláněli, se měnil v páru. Jakmile se květu dotkli, proměnil se v prach. Svědčilo to o tom, že Adam nedokázal svůj výtvar zhmotnit na delší dobu. Udělal jsem si mentální poznámku, abych mu vysvětlil pár technických věcí. Většina z Reisových lidí měla sice zajímavé schopnosti, ale minimální vedení a trénink. Občas jsem si říkal, jak mohli přežít tak dlouho, nejspíš to však bylo tím, že do opravdových střetů se dostali jen málo.

Zaútočil jsem. Drak se vymrštil, nasál magii z okolí, aby tak ještě umocnil svou sílu, a během okamžiku se stal opravdu velkým a smrtícím monstrem. Jeho očima jsem viděl překvapené tváře. Čarodějové se chtěli dostat pryč, jenže než stačili udělat krok z *Půlnoci*, spoutal jsem je. Dračí ocas se jednomu z nich omotal kolem kotníků a strhl ho do prachu. Druhého přišpendlilo monstrum tlapami k zemi, aby se nemohl hnout. Drak k němu přiblížil nozdry a já jeho prostřednictvím ucítil mužův pach.

Pachy byly v *Půlnoci* hodně zkreslené. V tomto světě nešlo pouze o tělesnou vůni, ale každý pocit, myšlenka, vzpomínka — cokoliv — mohly získat určitou pachovou podobu. Teď jsem cítil hlavně mužův strach, který mě štípal v nozdrách. Drakovi ovšem nečinilo problém vstřebat víc. V hlavě se mi promítly obrazy. Byl to lepší způsob než někoho vyslýchat a mučit, protože pokud si nedokázal zakrýt mysl, předložil mi všechno, co jsem potřeboval vědět, jako na zlatém podnose. Touha zabít se tu objevovala jako černý mrak a právě ten se začínal kolem čaroděje tvořit dřív, než jsem stačil vstřebat všechny prožitky, které mi o něm mohly povědět víc.

Muž — teď už jsem věděl, že se jmenuje Jáchym — se soustředil na kouzlo, kterým mě chtěl setřást. Prameny magie, které proudily popelem, se k němu natáhly. Nehodlal jsem čekat, až se dostane k moci. Čelisti mu sevřely krk a tlamu naplnila železitá chuť teplé krve. Povolil jsem uzdu mýtické bytosti a nechal ji, ať se krmí, vstřebává čarodějovu sílu i životní energii.

Mně samotnému bylo na zvracení. Měl jsem pocit, že mi do hrdla teče těr. Třásl jsem se po celém těle a pohled mi na chvíli zastřely krvavé skvrny. Bylo to, jako by do mě někdo pustil elektřinu. Mohl jsem omdlít, občas se to stávalo, ale ustál jsem to.

Znovu jsem se soustředil na draka. Nechal jsem tělo prvního čaroděje být a zaměřil se na druhého, který se zmítal a křičel. Bohužel v *Půlnoci* ani zvuk nepodléhal běžným fyzikálním zákonům, a tak jeho zoufalé prosby zůstaly zkreslené, tiché a přehlušené hučením větru. Svíral jsem ho ve smyčce jako had. Páchl strachem. Drak se nakrmil, jenže chtěl víc. Jáchym byl pouhý předkrm. Nadpřirozený tvor byl nenasytný. Mocný a divoký.

Když jsem tu magickou bytost kdysi poutal do tetování, málem mě to stálo život. Na druhou stranu jsem byl rád, že jsem už nikdy nemusel žádnému drakovi čelit, protože to byli velmi mocní soupeři. I zkušený mágové měli problém se jim postavit. A Karel, druhý čaroděj, to měl o to horší, že nebyl nijak silný, a navíc nedokázal v *Půlnoci* udržet koncentraci. Když viděl, jak jeho druh padl, zpanikařil a veškerá kouzla se kolem něj rozprostřela jako pavučina tenkých magických vláken. Mohl jsem studovat strukturu jeho moci. Kdyby se drak nedožadoval další oběti, snadno bych se s ním vypořádal i tváří v tvář. Zaútočil jsem rychle, abych to měl za sebou. A on koneckonců taky. Čarodějova obranná kouzla neškodně klouzala po šupinaté kůži a sršela v podobě jisker po spálené zemi, kde se měnila v kapky a pak se slévala zpět do magických toků.

„Zpátky!“ sykl jsem na monstrum, které se nakrmilo a už slídilo po další moci. Drak se začal neochotně stahovat, ale protahoval to. Plazil se po kamenech a občas se vnořil do hromádek

popela. Postupně se zmenšoval, až z něj zbyl jen obrázek, který ztratil třetí rozměr. Nakonec se stáhl na své místo. Kůže mě pálila a půlka těla mě brněla, přesto jsem se zhluboka nadechl a prošel z *Půlnoci* do normální reality. Ze zvyku jsem si zastínil oči, protože přechod ze tmy do světla vás dokázal paralyzovat. Prsty na pravé ruce jsem měl překřížené, abych mohl okamžitě seslat kouzlo, kdyby tu na mě někdo čekal. Zamrkal jsem a opatrně se rozhlédl. Místnost byla prázdná, v té vedlejší jsem skrz díru po vyražených dveřích viděl ležet dvě těla.

Přimáčkli jsem se ke zdi a poslouchal. Svým vnitřním zrakem jsem se snažil zachytit cokoliv magického. Na nic jsem nenarazil, ale to neznamenal, že tu už nikdo není. Mohl akorát dokonale mást mé smysly. Chystal jsem se proměnit v havrana a vylétnout ven, protože ačkoliv tu bylo všechno v pořádku, měl jsem divný pocit. A nemyslel jsem si, že by někdo obětoval dva čaroděje, aniž by zpovzdálí nesledoval, co se stane. Ruka mi sklouzla k tetování, jenže než jsem se ho stačil dotknout, dům se otrásl. Zabalancoval jsem, abych udržel rovnováhu. Podlaha se jen krok ode mě roztrhla. Vykřikl jsem a ucouvl. Jenže za sebou jsem měl zeď, a tak jsem zůstal uvězněný na sotva třicet centimetrů široké římsce.

Dům se trásl a trhal. Prostřední část střechy začala povolovat. Jeden z velkých trámů spadl kousek ode mě a do vzduchu se vznesl oblak prachu. Ukročil jsem a dostal se ke zbytkům schodiště, po nichž jsem vyběhl nahoru. Dřív než se všechno uprostřed místnosti propadlo, odrazil jsem se a zachytil se stropního trámu. Zůstal jsem viset nad bortícími se troskami. Přehodil jsem nohu přes trám a vytáhl se nahoru. Dům byl přinejmenším na dvě poloviny. Musel jsem odtud.

Propletl jsem prsty a soustředil se na kouzlo, něco vlhkého mi však omotalo zápěstí a zadrželo mou ruku. Stiskl jsem zuby bolestí a snažil se z toho sevření vymanit, ale prsty jsem měl jako ve svěráku. Uvolnil jsem trochu moci, abych zjistil, co na mě zaútočilo. Opalizující světlo zamaskovaného magického toku se táhlo kamsi nahoru. Ve tmě krovů se svíjela bytost

podobná obrovské chobotnici. Byla téměř průhledná a její tělo slabě pableskovalo, jak se kolem něj hromadila magie. Volnou rukou jsem vytvořil ohnivé kouzlo a dotkl se pout kolem zá-
pěstí dřív, než mi začala drtit kosti. Ozval se psychický nářek, který mi rezonoval v hlavě, jako by kolem mě projel vlak. Nemohl jsem si zakrýt uši, i když to by stejně nepomohlo, protože šlo jen o ozvěnu psychické bolesti.

Fluidní chapadlo mě ovšem nehodlalo pustit. Neosvobodil jsem se. Místo toho mi uklouzla noha a já zabalancoval nad propastí. Podrážděná bytost mě zvedla do vzduchu a odhodila. Než jsem stačil cokoliv udělat, proletěl jsem místy, kde ještě před chvílí byly pokoje, a narazil do popraskané cihlové zdi. Odra-
zil jsem se od ní a svalil se na hromadu trosek. Zachytil jsem se dřevěného trámu, který trčel do prostoru. Byl jsem sice volný, ale celý poškrábaný od střepů z rozbitých oken a sutí. Bílý prach z omítek mě obalil a dostal se mi do očí. Otřel jsem si tvář o ramo-
meno, moc to však nepomohlo. Vzhlédl jsem k monsttu svíje-
jícímu se u zbytků střechy. Nebylo nijak cítit. Jako by ani ne-
bylo z našeho světa. Než jsem dokázal zjistit, zda není nějakým skrytým způsobem napojeno na magii z jiné sféry, zaútočilo. Odrazil jsem se a skočil. Proměnil jsem se v havrana a vzlétl. Chapadlo mě minulo jen o vlásek. Roztáhl jsem křídla a mocně mával, abych se útočnickovi vyhnul. Bytost na mě dotírala ze všech stran. Byla rychlá a nebezpečná. Hořce jsem si uvědo-
mil, že nestačí utéct, budu se s tím muset vypořádat, protože kdyby se to dostalo ven, ohrozilo by to ostatní. Slétl jsem zpátky na trám. Proměnil jsem se a dopadl na nohy. Střecha povážlivě zaskřípala.

Přikrčil jsem se a soustředil se na své kouzlo. Cítil jsem dračí tetování, které sebou mrskalo a z něhož se dral ven spou-
taný tvor. Byl silný, nasycený magií těch dvou čarodějů. Propustil jsem ho a splynul s ním vjedno. Záhy jsem ucítil, jak se mé tělo mění. Pokryly je šupiny, údy se protáhly, svaly se na-
puly a na zádech mi vyrazily ostny. Celá transformace se udála během mrknutí oka. Zpátky to bylo horší.

Přikrčil jsem se a ocas omotal kolem krovu, aby se pod mou vahou všechno nezřítilo. Nepřátelská bytost si mě prohlížela. Zkoumala mě překvapeně a hladově zároveň. Zavrčel jsem a připravil se k útoku. V tu chvíli zaútočila i ona. Rychle a brutálně.

Kouř byl všude. Hořící dům se bortil a k nebi se každou chvíli vznesl obrovský mrak prachu a jisker. Spadl jsem do trávy a několikrát se překulil. Štíhlému a pružnému dračímu tělu se při tak krkolomném pádu nemohlo nic stát, ale být v tu chvíli člověkem, měl bych kosti napadřt. Kouzlo vyprchávalo, jenže drak se bránil a nechtěl mě propustit. Zatlačil jsem ho zpátky do temného zákoutí své mysli a on se nakonec podvolil. Ve spáncích mi tepalo. Pomalu jsem se měnil do původní podoby. Byla to šílená bolest. Jako by vás někdo rozbil na tisíc kousků a pak je pomalu skládal zpět. Cítil jsem, jak jsem se stal znovu člověkem, a náhle jsem si připadal malý, zranitelný a prázdný. Chtělo se mi křičet, ale snažil jsem se nedat před ostatními najevo, jak bolestivá tahle kouzla jsou, když se vracíte do svého nicotného lidského těla. Klečel jsem na čtyřech ve vlhké trávě a šupiny neochotně ustupovaly kůži. V ústech jsem měl plno krve. Vyplívl jsem ji a utřel si rty. Poškrábal jsem se o ostny na hřbetu ruky. Nakonec však i ony zmizely. Otočil jsem se k hořícím troskám a pak ke skupince, která mě z úctyhodné vzdálenosti sledovala. Čarodějové měli vždycky dost slušnosti, aby na vás při proměně nekoukali, ale Reisův tým byl prostě příliš amatérský. Bylo to pro ně zvláštní a nové a nikdo nechápal, jak nepříjemné mi to bylo. Sedl jsem si do trávy a pramálo mi vadilo, že je zem rozmočená a samé bláto a že mám roztrhané a špinavé oblečení. Prohrábl jsem si vlasy a zhluboka se nadechl. Dostal jsem zabrat. V dračím těle jsem byl naposledy při souboji s Mabrokem. Už jen ta vzpomínka způsobila, že jsem si protřel krk v místech, kde jsem měl čerstvě zhojené jizvy. Jako by mi tam někdo zabodal rampouchy. Pořád se mi ty fantomové bolesti vracely, ovšem teď je přehlušila nová zranění.

Otočil jsem se k budově. Zdi ještě stály, ale střecha se propadla dovnitř a bylo jen otázkou času, kdy ji bude následovat i zbytek domu. Neměl jsem v plánu to tam zdemolovat, na druhou stranu to však nebyla tak úplně má vina. Snažil jsem se zachránit situaci. Jenže ta bytost byla příliš silná a nemohla od tamtud odejít, protože byla k tomu místu magicky připoutaná, takže jsem měl jen jedinou možnost. Mé myšlenky přerušila rána, jak v troskách vybuchl plynový hořák. Bylo jasné, že Reis mě asi chválou nezahrne. Adam stál přímo proti hořícímu štítu a snažil se svou schopností zkrotit plameny. Zdivo po povrchu namrzalo, ale oheň se uvnitř rozhořel v takové míře, že ven sálaly proudy spalujícího tepla. Ledař na to sám nestačil. Beztak už nebylo co zachraňovat.

Jana ke mně přiběhla a objala mě.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Myslím, že jo.“ Pokusil jsem se o úsměv. Moc přesvědčivě to asi nevypadalo, protože starostlivě nakrčila čelo. Pomohla mi vstát. Zapotácel jsem se víc, než mi bylo milé, jenže z tak velkých proměn jsem byl vyčerpaný a motala se mi hlava. Když jsem se transformoval do podoby obyčejných zvířat, bylo to mnohem lehčí. Změnil jsem podobu, velikost, tvar... ale bájně bytosti protínaly svou existencí mnoho sfér, a tak jsem s nimi přizpůsoboval i svou duši a ohýbal svou mysl. A pak jsem měl migrénu a zdálo se mi, jako by mi někdo bušil kladivem do hlavy.

Uviděl jsem naproti sobě Reise. Stál se založenýma rukama a v obličeji měl výraz tak vražedný, že ho snad musel trénovat před zrcadlem. Koneckonců, že mám problém, jsem věděl už nějakou chvíli. Další výbuch v hořícím domě mě v tom jen utvrdil.

„Řekl jsem ti, ať nezasahuješ!“ křikl Reis našťavaně.

„A co jsem měl dělat? Nechat je tam?“

„Posloucháš někdy...“

„Nepotřebuju poslouchat blbé příkazy!“ utrhл jsem se na něj. „Na co jsem měl čekat? Až jim ublíží? Věděl jste, že jsou v pasti, a nic jste neudělal.“

„Plán byl jasný...“

„Na to vám kašlu!“

„Petře...“ Jana mě chytila za paži, ale pořád jsem byl v ráži. Zhluboka jsem se nadechl a snažil se uklidnit.

„Kvůli tobě teď shořel všechnen důkazní materiál. Celá ná-maha za poslední týdny je v tahu.“

„Můžu snad za to, že tam měli pojistku? Jen nehodlám sedět a dívat se, jak Janě někdo ubližuje. Život je příliš cenný na to, aby ti lidi tady byli jen vaše figurky.“

„Silná slova od někoho, jako jsi ty,“ řekl Reis naprosto klidně. Kdybych mohl, skočil bych mu do úsměvu.

„Pohřbíváte své lidi mnohem častěji než já...“

Vzal jsem mu tou urážkou vítr z plachet. Rozzuřil se, ale snažil se to na sobě nedat znát. Chvilí jsme stáli naproti sobě a nesmiřitelně se měřili.

„Ještě si promluvíme.“

„Jděte se bodnout...“ řekl jsem, ale Jana se postavila přede mě. Reis sklouzl pohledem na ni a pak znovu na mě. Stála mezi námi, jako by mě chtěla ochránit. Jako bych to snad potřeboval.

„Běž pomoci Adamovi,“ řekl nakonec. Mávl nad námi rukou a šel se věnovat přijíždějícím hasičům.

Přesunul jsem tedy poslušně za ledařem. Skoro si mě ne-všiml, protože měl oči pevně zavřené a urputně, i když marně se soustředil.

„Nebylo by to lepší s vodou?“ zeptal jsem se.

„Nedokážu jí tolik vytáhnout ze vzduchu a okolí. Jestli mů-žeš, nějakou mi přihraj,“ odpověděl. Pokrčil jsem rameny, na-táhl ruce a zkoncentroval svou moc. Hledal jsem zdroj, a když jsem ho našel, stačilo jen otevřít klec. Dotkl jsem se vytetova-ných symbolů a seslal kouzlo. Někde v útrobach domu prasklo potrubí. Z oken v přízemí vytryskly proudy vody, jak se ma-gie ponořila do živlu a rozproudila ho. Zpěněné jazyky uhasily nejbližší plameny. Adam hned využil situace, vodu podchlادil a vytáhl ji do dalších pater.

„No vidíš, jak nám to hezky jde,“ řekl jsem a výjimečně jsem to nemyslel ironicky. Hned nato se zdi domu zhortily. Adam

spustil ruce a ztěžka polkl. Otočil jsem se a beze špetky překvapení jsem zjistil, že Reis stojí kousek od nás s velmi ne-radostným výrazem v obličeji. Asi jsem měl ráno zůstat v posteli.

J A N A

David musel zajistit, aby hasiči prohledali trosky, jestli tam nezůstal někdo živý, a pak strávil dost času výslechy sousedů a zajišťováním zbylých důkazů. Viditelně to nedopadlo podle jeho představ, proto už neměl moc náladu se s námi bavit a poslal nás domů. Svezli jsme se tramvají. Nebylo mi po magickém útoku dobře, ale Petr vypadal rozhodně hůř. Byl celý poškrábaný a potlučený. Rány se mu pomalu hojily, přesto vypadal rozmrzele.

„Neber si to tak,“ řekla jsem a opřela si hlavu o jeho rameno. Tramvaj byla poloprázdná, seděli jsme na dvousedáčce a já si prohlížela letáky u stropu.

„Neboj, je mi to fuk,“ odvětil. Zhluboka si povzdychl a přejel si prsty po dlouhém šrámu na čele. Rozškrábal si strup a rozmazal si po kůži novou krev. Vytáhla jsem kapesník a on si ho na to místo přitiskl.

Rozpršelo se. Na velká okna záhy hustě dopadaly kapičky vody. Bubnování o střechu se rozléhalo celou tramvají.

„Škoda že nezačalo před pár hodinami,“ konstatoval Petr.

„To mohlo, protože v tomhle budeme muset dojít domů,“ upozornila jsem ho. Čaroděj si sundal bundu a přehodil ji přese mě. Byla jsem mu vděčná, protože se ochladilo i ve voze.

„Co se tam...“

Položil mi prsty na rty, aby mě zastavil.

„Řekni mi něco hezkého, prosím. Nechci teď myslet na to, co se stalo.“

„Udělám doma fajn večeři a zachumláme se k sobě,“ řekla jsem laškovně. Vypadalo to, že ho melancholická nálada pomalu přešla, alespoň na chvíli.

„To by bylo fajn, ale potřebuju si ještě něco zařídit. Promluvíme si o té akci večer, jo?“

„V poslední době nějak moc pracuješ.“

„To víš, není jednoduché zvyknout si na volný čas,“ řekl s nadsázkou.

„Neboj, Reis se postará, abys ho neměl příliš.“

O dvě zastávky později jsme vystoupili. Průtrž mračen byla tak silná, že jsme během chvilky promokli na kost. V prvním okamžiku jsem myslela, že Petr udělá nějaké kouzlo, aby se nám voda vyhnula, evidentně to však neměl v plánu. Zůstal stát v přivalech vody. Zaklonil hlavu a rozesmál se. Nesnažil se schovat, užíval si to.

„Je to tak úžasné cítit déšť,“ zašeptal. „Cítit se svobodný.“

Zastavila jsem a čekala na něj pod skleněnou střechou zastávky. Po chvilce konečně pokračoval v chůzi. „Mohl jsi nás udržet v suchu, ne?“

„Proč?“ zeptal se trochu nechápavě. „Je to skvělé. Je to... skutečné.“ Vlasy se mu přilepily k obličejí. Některé prameny se však odmítaly vzdát, a tak mu na hlavě vznikl šílený rozcuch. Zašli jsme do podchodu a nechávali za sebou mokré stopy. Otřásla jsem se. Připadala jsem si jako zmoklá slepice. Podvědomě jsem se otřepala. Chytil mě za ruku a přejel prsty po těch mých. Usmála jsem se na něj. Hleděl mi do očí způsobem, který mě donutil zastavit. Zůstali jsme před východem. Déšť vytvořil takřka jednolitou stěnu, která bubnovala do plechové střechy. Oběma nám po tváři crčely pramínky vody.

„Jsi strašně krásná, víš to?“

Odfrkla jsem si a zašklebila se.

„Holky na ty tvoje kecy letí, co?“

„Ani se nemusím moc snažit,“ řekl provokativně. „Je super dělat věci jen tak. Nemuset pořád myslet na to, že každý den je možná poslední. Všechno je pro mě svým způsobem nové. Jsou chvíle, kdy jsem fakt šťastný...“ hlesl a naklonil se ke mně. Zajel mi prsty do vlasů a políbil mě. Za tu dobu, co jsem si zvykla na to, jak je mi příjemná jeho blízkost, jsem si ještě nedokázala

dostatečně vychutnat jeho vůni, jeho měkké rty a jeho kůži, tak horkou, když se mě dotýkal.

„Doufám, že toho nebudeš litovat,“ zašeptala jsem. Opřel si čelo o mé. Vždycky se mi líbilo, jak se musel sklonit, protože byl o dost vyšší.

„Už jsem v životě litoval mnoha věcí. Toho, že jsem s tebou teď a tady, nikdy litovat nebudu... možná jsou to právě ty okamžiky, u kterých si jednou řeknu, že mi to stejně stálo za to.“ Přitiskl se ke mně a mokré oblečení se mi s mlaskavým plesknutím přilepilo na kůži. Objala jsem ho kolem ramen. Líbali jsme se za dunění bouřky. Další příjíždějící tramvaj nás donutila se od sebe odtrhnout a vykročit vstříc lijáku dřív, než kolem nás začnou proudit lidé.

„Použiješ pak doma nějaké kouzlo na usušení?“

„Proč? Zcela nemagicky to hodíme na sušák, ne?“

„Tsss, prý čaroděj...“

Petr mě držel za ruku a šel tiše vedle mě. Ten úsměv, který mu hrál v očích, jsem si chtěla zapamatovat.

V bytě bylo ticho. Rozsvítila jsem a začala si svlékat mokré svršky.

„Rád bych se díval, ale musím už běžet,“ řekl Petr.

„A kam jdeš?“ zeptala jsem se, zatímco mi utíral ramena ručníkem.

„Mám práci a pak... chci se trochu uklidnit po tom Reisově výstupu. Nerad bych na tebe byl protivný.“ Svlekl si tričko, a když zjistil, že je roztrhané, hodil ho do koše. Vytáhl ze skříně nové a pak si převlékl kalhoty. Moc toho u mě neměl. Nějaké oblečení, boty, v koupelně kartáček, sprchový gel, deodorant a holicí strojek... věci, které by se vešly do batohu. Já si k němu natahala minimálně pět loďáků. Bydleli jsme na střídačku u mě a u něj. Připadalo mi to sice brzy, ale zároveň jsem chtěla být pořád s ním. Cítila jsem se tak v bezpečí a vzhledem k tomu, že jsme spolu chodili, jsem to chtěla brát vážně. Doufala jsem, že jsem na takový vztah připravená, a i když mě to děsilo, kdykoliv ležel vedle mě a objímal mě, nepochybovala jsem o tom, že udělám všechno, aby to tak zůstalo.

Než jsem se nadála, zmizel kdovíkam. Bez rozloučení. Najednou jsem si uvědomila, že tam jsem sama. Petr si dost často vyřizoval svoje soukromé pochůzky a vracel se pozdě v noci nebo k ránu. Věděla jsem, že je plno věcí, které musí po Mabrokově smrti zařídit, a mimoto — a to hlavně — sledovat nepřátele. Ke svým čarodějům se nevrátil a viděla jsem na něm, že o tom přemýšlí a trápí ho to.

Najedla jsem se, chvíli si četla a pak šla spát. Déšť brzy ustal a místo toho začalo být dusno. Převalovala jsem se a snažila se nezaobírat myšlenkami na to, kam se můj současný život ubírá. Když se Petr vrátil, osprchoval se a pak jsem cítila, jak se postel vedle mě prohnula.

„Ahoj,“ zašeptal. Oči mu ve tmě svítily jako kočce a zorničky měl tak široce roztažené, že vypadaly téměř jako lidské.

„Už ses vyztekal?“

„Asi. Dospěl jsem k názoru, že až se to Reisovi rozleží, tak mě zabije.“

„Kam se podělo tvé lepší já?“

„Žádné mé lepší já neexistuje,“ odpověděl s povzdychem.

„Ale jasně že jo! David je prostě akorát...“ Nemohla jsem najít správné slovo, tak jsem jen pokrčila rameny. „Možná měl nějaký plán...“

„Vím, že ho měl, ale nemohl jsem se na to dívat. Plány jsou hezké, když je vymýšlíš od stolu, jenže realita je jiná. Měl jsem tě tam snad nechat?“

„Jsem ráda, že jsi ho neposlechl... bylo to šílené!“ hlesla jsem. Když jsem si vzpomněla na tu bolest, ještě teď mi běhal mráz po zádech. Jak dlouho chtěl David čekat, než mi pomůže? Nebo chtěl, ať to zvládnu sama? Jak asi, když jsem stála proti přesile, navíc mnohem schopnější? Na mysli mi vytanula myšlenka, že to možná neměl pod kontrolou tak, jak si myslel, nebo co hůř, že mě prostě nechal trpět. Tak nebo tak, už to bylo jedno. Zhluboka jsem se nadechla a řekla: „Udělal jsi, co jsi považoval za správné.“

„Jo, akorát Reisovi je to fuk. Nesnáší mě. Všichni z vašeho oddělení mě nesnáší.“

„Nemyslím, že to tak je,“ namítla jsem.

„Sleduješ někdy ostatní? Bart by mi nejraději vrazil kudlu do zad, kdykoliv se k němu otočím. Monika obrací oči v sloup, kdykoliv něco řeknu, a Klára se mnou od té doby, co jsem k vám přišel, prohodila asi tak tři věty,“ řekl.

„Ještě je tam Adam a pochybuju, že by tě neměl rád. Zvláště když jsi mu dneska zachránil krk.“

„Ten má rád všechny. Je tak přehnaně přátelský, že z něho mám depku, jen co ten jeho rozesmátý ksicht vidím. Zajímalo by mě, co bere.“

„Třeba je prostě takový,“ namítla jsem.

„Spíš mi připadá, že se snaží být... nekonfliktní,“ zamumlal Petr. „Ale jo, oproti těm ostatním je asi nejméně otravný.“

„A pak jsem tam já,“ usmála jsem se. Povzdychl si, jeho hněv však trochu ochladl.

„Nemít tebe, rozhodně bych tu nezůstal. To mi věř.“

„Něco nového mezi čaroději?“ zeptala jsem se, abych změnila téma. Překulila jsem se k němu a pohladila ho po rameni. Měl kůži ještě lehce vlhkou ze sprchy a voněl mýdlem.

„Ani ne. Zatím se snažím držet zpátky. Ale většina gangů začíná sprádat plány na to, jak se dostat k moci. Spousta čarodějů by chtěla zaujmout Mabrokovu místo.“

„A ty ne?“

„Jak jsem ti už řekl, já na to kašlu. Nezáleží mi na tom. Co bych měl z Mabrokovu gangu? Prachy? Moc? Pověst totálního hajzla? Mám všechno z toho a nestojím o to.“

Protáhl se a pokračoval: „Jeden z našich domů vypálili. Byl jsem se tam podívat. Shořel do základů. Dost Mabrokových čarodějů je pryč. Buď se přidali k někomu jinému, nebo utekli, což je myslím rozumné. Dříve nebo později se všechno, co Mabrok vybudoval, zhroutí jako domeček z karet. A přesně to chci.“

Lehl si vedle mě a deku zmuchlal na stranu, protože začalo být horko.

„Zatím to ještě nevypuklo naplno. Dokud není jisté, že je Mabrok opravdu mrtvý, všechny strany vyčkávají. Je tu několik

velkých hráčů, kteří se budou chtít dostat do popředí a zabrat území. Až k tomu dojde, bude v ulicích plno krve.“

„Stojí jim to za to? Proč tohle někdo dělá?“

„Nenasytná lidská povaha. Z nového území vytrískáš víc peněz. Zlepšíš své postavení na černém trhu, získáš nové možnosti, nové kontakty, nové otroky. Pokud nejsi typ, který po tom touží, nepochopíš to.“

„Asi jsem přízemní nebo moc obyčejná, když chci prostě jen, aby mě svět nechal na pokoji,“ usoudila jsem s úšklebkem.

„Prodal jsem pár těch starožitností. Ten náhrdelník, který jsi přenesla, protože v něm už stejně žádná moc nezůstala, a ještě nějaké své drobnosti. Peníze jsem ti nechal na botníku, kdybys je potřebovala.“

„Díky,“ zašeptala jsem. „Poslyš, když jsi Davidovi tvrdil, že Mabrok nechtěl projít do jiného světa, myslel jsi to vážně?“

„Mluvil jsem s Dvořákovou a ona si to myslí taky. Mabrok mi ke konci už nechtěl nic říct, ať jsem jakkoli naléhal a sebevíc se snažil. To, že nikomu nic přesnějšího nesdělil, se nakonec obrátilo proti němu, protože i ostatní měli strach z toho, co chce vlastně udělat. Jenže jeho plán nejspíš souvisel s tím, kým jsme.“

„Myslíš vaše předky?“

„Jo. Víš, mám celkem talent na manipulaci s bránami, ale Mabrok v tom byl mnohem lepší. Mně šla vždycky víc práce s bytostmi. Vzhledem k tomu, že jsme byli příbuzní, myslím, že to souviselo s tímhle talentem. Není moc čarodějů, kteří umějí protínat světy. Teď, když znám pravdu, už mi Mabrokův plán nepřipadá tak šílený. Předtím jsem netušil, jestli by to zvládl, ovšem upřímně — on nebyl až takový sebevrah, aby se pouštěl do něčeho, v čem neměl šanci uspět. Prostě jen věděl něco, co já ne. Myslím, že sem chtěl něco přivést. Něco, co by ho poslouchalo. Tak jako to udělal kdysi Hoffman. Už jsem za tu dobu vymyslel desítky teorií, ale o co doopravdy šlo, to už se nejspíš nedozvím.“

„Víš, že dost často mluvíš ze spaní?“

„Jo,“ zašeptal. „Omlouvám se, jestli tě budím.“

„Co když budeš mumlat nějaké zaklínadlo a proměníš mě v něco děsivého?“ zeptala jsem se žertem.

„Takhle to nefunguje,“ zasmál se a objal mě.

„To si povíme, až se ráno vzbudíš vedle ropuchy.“

Pevně mě stiskl a zabořil mi hlavu do vlasů.

„Co se ti zdává?“ zeptala jsem se. Měla jsem ruku přitisknutou na jeho hrudi, a tak jsem cítila, jak se mu rozbušilo srdce.

„Noční můry.“

„O čem?“

Chvilí bylo ticho a já jsem přemýšlela, jestli změnit téma a nechat to být, ale pak se Petr rozpovídal.

„O různých... věcech. Vrací se mi nepříjemné vzpomínky. Po všem tom stresu si ani neumím odpočinout.“

„Co to bylo včera? Strašně jsi sebou házel.“

„Kdysi mě Mabrok proměnil v havrana. Nebylo to takové, jako když se v něj proměňuju sám. Chtěl mě tím potrestat. Nechal mě v ptačím těle několik hodin. Asi je pro tebe nemožné pochopit, jak šílená je to bolest. Je to tisíckrát horší než to, co jsi zažila v tom domě. Kouzlo tě sváže a pomalu tě přetváří. Když se neproměníš včas zpátky, začínáš zapomínat. Jsi zmatená a ztrácíš sama sebe. Mabrok mě hodiny mučil. Byl jsem na pokraji šílenství a opouštěla mě naděje, že se ještě dokážu vrátit do lidské podoby. Když mě propustil, úplně jsem se sesypal. Brečel jsem jak děcko. Nebyl jsem si jistý, kdo jsem. Z předloktí mi ještě dva dny trčelo peří... včera se mi ta vzpomínka vrátila. Kouzla se do tebe zapisují tvrdě a hluboko. Když jsi zranitelná, mají tendenci se vracet...“ Povzdychl si: „Zajímá tě to?“

„Zajímáš mě ty.“

„Já nezajímám nikoho.“

„To není pravda,“ oponovala jsem. Odtáhl se, aby se mi mohl dívat do očí. Pohládl mě po tváři a políbil mě na rty. Usínila jsem v jeho objetí.

V noci jsem nemohla spát. Budila jsem se a pořád mě pronásledovaly vize z toho domu. Znovu jsem se vracela

do chvíle, kdy Drest, jak mu Petr říkal, zabil ty muže. Zavrtěla jsem se.

„Spíš?“ zeptala jsem se tiše. Vstala jsem a otevřela okno do kořán. Bylo děsné dusno a vlasy se mi lepily na krk. Pak jsem si lehla zpátky.

„Ne. Co ty? Přemýšlíš nad tím, co se stalo?“

„Jo,“ zamručela jsem, „myslím, že nám v týmu zoufale chybí dobrý čaroděj. Doufám, že tě k nám vezmou.“

„Nevím, jestli jsem dobrý, ale nenápadný určitě být neumím,“ zavtipkoval.

„Když tě vidím v akci, uvědomuju si, jak jsme slabí.“

„Slabí?“ zasmál se. „Umíš procházet časem. To je skvělá schopnost. Sám bych ji chtěl mít. Akorát jsi ji ještě naplno nevyužila.“

„Kdyby mi někdo vysvětlil, co a jak dělat, rozhodně by to bylo snazší,“ řekla jsem hořce. „Už na základce jsem zjistila, že umím nahlížet do minulosti. Když jsem tu schopnost instinktivně použila, byla to spíš náhoda. Kupodivu mi to nepřišlo divné, jen jsem o tom nechtěla nikomu říct, aby si o mně ostatní nemysleli, že jsem blázen.“

„Nemělas nejlepší kamarádku?“ zeptal se.

„Ne, teda možná do páté třídy, pak se odstěhovala. Měla jsem nějaké další kámošky, jenže nikdy jsem se s nimi nebavila natolik, abych jim vykládala, co umím. Už sis asi všiml, že jsem introvert.“

„A slušňačka,“ štouchl do mě.

„Jo a ty jsi divoký a zlý,“ zašklebila jsem se a rozcuchala mi ještě víc vlasy. „Vždycky jsem věděla, že magie existuje, stejně jako existují divní lidé. Takoví jako já. Akorát jsem je neuměla najít. Nebo jsem je spíš nehledala, protože jsem měla dost starostí sama se sebou.“

„Víš, myslím, že většina lidí ví, že je magie skutečná. Podvědomě ji dokážou vycítit. Každý svým specifickým způsobem. Někdo ji vnímá jako hudbu, jiný jako barvy. Je mnoho způsobů. Vytváří to mezi sebou unikátní kombinace. Každý čaroděj může mít talent na něco jiného. Někteří dokážou rozplétat

kouzla, jiní se můžou velmi snadno a přirozeně měnit ve zvířata. Pak jsou takoví, co si kouzla musejí psát, a ti, co jim stačí je šeptat.“

„Je to zvláštní, ale co jsem u policie, víc si všímám magie a moje schopnost se pořád zlepšuje,“ řekla jsem. „Kdysi jsem toho moc nevnímala. Dokonce i s mým talentem to bylo problematické. Určitou dobu jsem se ho snažila ignorovat a dělat, že všechny ty věci neexistují. Neposlouchala jsem instinkt.“

„To dělá spousta lidí,“ pokrčil Petr rameny. „Někteří obdaření své schopnosti potlačují natolik, že je nakonec ztratí a přestanou veškeré magické podněty vnímat. Záleží sice hodně na povaze těch schopností, ovšem pro některé lidi je těžké přijmout, že je to opravdu skutečnost. Jindy se jim zase nedaří svou sílu ovládnout, a tak to po čase vzdají. A jiní prostě jenom nechtějí skončit v blázinci.“

„Chtěla bych být čarodějka,“ zamručela jsem.

„Možná nejsi čarodějka, ale ovládáš něco mnohem důležitějšího. Manipulace s časem je mocná zbraň. Nese v sobě naději. Sama sice svět asi nezachráníš, můžeš však dát jiným šanci napravit chybu. To je víc, než dokážeme my všichni.“

Chtěla jsem, aby mluvil dál, ale jako obvykle prostě zmlkl. V některých věcech mě nepustil ke slovu, jenže jakmile došlo na něco, o čem nechtěl mluvit, tahala jsem to z něj jak z chluapaté deky.

„A jak jsi přišel k tomu dračímu tetování?“

Založil si ruce za hlavu a usmál se. Posunula jsem se výš a opřela si hlavu o jeho hrud'. Přejela jsem mu po kůži. Jednou rukou mě objal.

„Myslím, že jedna z mých unikátních schopností je spojená právě s bytostmi. Bojoval jsem s drakem a podařilo se mi jej spoutat. Provázali jsme své duše, a proto můžu využívat jeho schopnosti. Půjčuju mu tělo, stejně jako mi on občas poskytuje to své.“

„Nemůže se to vymknout kontrole?“ zeptala jsem se. Zakroutil hlavou. „Je spoutaný. Je mou součástí. Nemohl by beze mě existovat.“

Zívl a protáhl se. Nedokázala jsem se na něj přestat dívat. Přejela jsem mu prsty po břicho i hrudi a v příšeří pokoje studovala proměnlivé obrazce tetování, které zdobily jeho svaly. Zastavila jsem se na rozpáleném kovovém přívěsku, který měl na řetízkou kolem krku. Po Mabrokově smrti se ho už ani neobtěžoval schovávat pod tričko, ale nevěděla jsem, co ten symbol znamená. Havran v půlměsíci. Jemně mi vypáčil šperk z prstů a nechal ho sklouznout zpět.

Naklonila jsem se k němu. Otřel se špičkou nosu o tu moji a pak mě políbil.

„Kdes toho draka našel?“ zeptala jsem se. Zvedl ruku dlaní vzhůru a světla na stropě jako by se pohnula. Skrze žaluzie sem dopadal svit pouličních lamp, během mrknutí oka se však zdálo, jako by byl stroj odrazem vesmíru s myriádami hvězd. Mrazení v zádech mě upozornilo na uvolněnou magii.

„Mabrok chtěl ovládnout věci mimo tento svět,“ zašeptal Petr. „Plán na otevření brány nebyl první ani poslední. Předtím to nejednou zkoušel, ale nepoužíval k tomu ty správné lidské oběti. Neotevíral přímé průchody, jen občas nahlížel do dimenzí a sfér.“ Světélka se přeskupila do siluety obrovského draka. „Jednou se brána pootevřela. Nevím, kam vedla, ovšem podvědomě jsem cítil, že bych s ní dokázal manipulovat... kdybych chtěl. Něco mě tam táhlo. Lekl jsem se toho. Dostal jsem strach, protože víš, jak to bylo s mou rodinou. Netušil jsem, co by mě tam mohlo čekat. A pak se tou škvírou dřív, než jsme ji stačili zavřít, protáhla bytost.“

„Bojoval jsi s ní a zvítězil?“

„Jo,“ zašeptal, „a málem mě to stálo život. Byla to druhá bytost, kterou jsem krotil. První byl vesmírný had, kterého mám na zádech. Toho moc často nepoužívám, protože je zákeřný.“ Přimhouřil oči a zamračil se, jak hledal ta správná slova. „Jako by se v boji snažil otrávit nejen nepřítele, ale i mou mysl. Je nevypočitatelný a málokdy užitečný. Když jsem ho poutal, ještě jsem to moc neuměl. Tehdy jsem ještě netušil, že to nemusí být

vždycky prospěšné. Nicméně drak mě nakonec přijal a spojili jsme se. Transformoval jsem jej do formy kouzla, které rozumím, a nechal si ho vytetovat. Každou bytost, jejíž tetování nosím, jsem porazil.“

„A co je tohle? Předtím jsi o tom nechtěl mluvit...“ zeptala jsem se a přejela mu po prstu, kde měl podivný vybledlý kříž.

„To není kouzlo,“ vysvětlil. „Je to příslušnost ke skupině. Mám ho z děčáku. Vázal mě k ostatním... přátelům... nebo jak to jinak nazvat,“ řekl a pohladil mě po rameni. „Jednou si to nechám přetetovat. Až k tomu najdu odvalu.“

Pokusil se o úsměv, ale věděla jsem, že je pro něj bolestné o tom mluvit. V osobních záležitostech byl dost opatrný. Netušila jsem, jestli se stydí, nebo prostě jen není zvyklý si o tom s někým povídat.

„Proč ne hned?“

Zavrtěl hlavou.

„Co to pro tebe znamená? Je to důležité?“

„Ani nevím. Prostě je to kus mojí minulosti. Nic hezkého, jenže je to moje součást, chápeš? Jeden střípek toho, čím jsem.“

„Fragmenty, ze kterých jsme složeni,“ zašeptala jsem.

„Někteří lidé jsou jen špína a prach,“ řekl tiše, „asi ani já nejsem nic víc.“

„A z čeho jsem já?“

„Z poupat růží a ranní rosy... a netopýřích křídel,“ pošeptal mi. Objal mě. „Měla by ses vyspat, ať nejsi ráno unavená.“

„Jsem přetažená a je mi horko,“ zabručela jsem.

Propletl prsty a dotkl se několika symbolů. V místnosti se citelně ochladilo. Po zádech mi přejel mráz. Přetáhla jsem přes sebe deku a přitulila se k němu.

Koukala jsem na strop, kde se pohybovaly hvězdy, a za chvíli jsem slyšela, jak Petr pravidelně oddychuje. Jakmile se na kouzlo nesoustředil, bylo totam.

Převalila jsem se a snažila se usnout taky. Petr neměl moc klidné sny. Něco šeptal ze spaní a pořád sebou házel. Ačkoliv mi připadalo, že si na mou přítomnost zvykl rychleji než já

na jeho, neuměl s nikým spát na jedné posteli. Pořád se rozvaloval a štouchal do mě. Venku už pomalu svítalo. Koukla jsem na mobil, bylo skoro pět.

Čaroděj sebou škubl a probudil se. Nevykřikl, ale jeho prudký nádech mě utvrdil v tom, že měl další noční můru. Zavrtěla jsem se a snažila se dál podřimovat. Za pár minut mě probudil znovu, protože vstával. Slyšela jsem, jak za sebou tiše zavřel dveře a pak jeho kroky zamířily ke kuchyni. V polospánku jsem vnímala hučení konvice. Říkala jsem si, že bude moudré vstát, ale než jsem se k tomu odhodlala, konečně jsem usnula.

Když jsem se probrala podruhé, bylo o dvě hodiny víc a připadala jsem si ještě unavenější. Protřela jsem si obličej a vylezla z postele. Okna ve všech pokojích byla otevřená, aby se vyvětral ten příšerný vzduch. Nahlédla jsem do obývacího pokoje. Petr měl puštěnou televizi, ale nezdálo se, že by právě vysílaným zprávám věnoval pozornost. Dělal na podlaze kliky. Měl na sobě tílko a kalhoty a při každém pohybu se na jeho pažích a zádech rýsovaly svaly. Po chvilce přestal a se supěním si sedl na koberec.

„Budeš mě pozorovat dlouho?“ zeptal se pobaveně.

„Myslela jsem, že mám dneska divadlo zdarma.“

„A občerstvení k tomu,“ kývl bradou ke stolku, kde stály dva šálky kávy.

„Čarodějnická snídaně? Nedivím se, že jste všichni tak hubení.“

Petr se zasmál a lehl si na koberec. Udělal několik sedů a lehů. Párkrát se zhluboka nadechl, pak se vymrštil na nohy a utřel si zpocené krk do ručníku. Sebral z linky kávu a zase si sedl na podlahu.

„Většina čarodějů je hubená proto, že naše těla mají hodně rychlý metabolismus. Magie urychluje hodně procesů včetně léčení. Bohužel se kvůli ní naše těla taky rychle opotřebovávají.“

„Myslela jsem, že stárnete pomaleji.“

„Jen to tak vypadá, není to úplně pravda. Hodně čarodějů si svůj vzhled upravuje pomocí magie. Jenže totéž nemůžou dělat u vnitřních orgánů. Proto se často stane, že v mladém věku řešíš nemoci typické pro staré lidi. Tak to prostě je. Je to cena za moc.“

„Takže je pravděpodobné, že zemřeš mnohem dřív než já?“

„Myslím, že mnohem pravděpodobnější je, že mě někdo zabije dřív, než stihnu sejít stářím. Navíc nevím, jestli vůbec přežiju dnešní peklo.“ Došlo mi, že myslel Reisův výslech.

Zaraženě jsem hleděla do země. Nechtěla jsem ho ztratit a to, s jakým klidem o tom mluvil, mě jen víc vyděsilo. Klekla jsem si k němu na koberec. Pohládl mě po tváři, obkroužil linii brady.

„Chtěla bych být s tebou ve všech časech, které mám.“

„Ani nevíš, jak moc jsem chtěl říct totéž,“ usmál se. Napila jsem se kávy a on zatím zamyšleně hleděl do svého hrnku. Mračil se způsobem naznačujícím, že se mě chce na něco zeptat. Některé věci už jsem se u něj naučila postřehnout.

„Tvůj otec toho věděl o cestování časem hodně. Ovšem uměl i věc, kterou jsem u tebe nikdy neviděl, a to že dokázal předměty přenášet nejen do svého času, ale i z reálné současnosti kamkoliv do minulosti, včetně toho, že dokázal samotným časem procházet.“

„Proč to neumím?“

„To je jednoduché. Schopnosti se můžou libovolně kombinovat. Zdědila jsi něco po otci a něco po matce. Nicméně, třeba tu schopnost máš, jen se zatím neprojevila. Můžeš zkusit něco přenést,“ vybídl mě.

Zamyslela jsem se nad tím, ale kdykoliv jsem, byť omylem, chtěla něco odnést časem zpět, nikdy jsem se nepohnula ani o vteřinu. Zvedla jsem ze stolu hrnek a pokusila se použít svou schopnost. Bylo to, jako bych narazila do zdi. Začala mě bolet hlava. Snažila jsem se, seč to šlo, nic se však nestalo.

„Dýchej,“ uslyšela jsem Petrův hlas. Otevřela jsem pusou. Při tom pekelném soustředění jsem si neuvědomila, že zadržuju dech.

„Tak tohle asi nedám,“ konstatovala jsem a položila hrnek zpátky.

„Zatím,“ řekl s lehkým úšklebkem.

„Jak můžeš vědět, že to někdy půjde?“

„Když skáčeš do minulosti, zůstáváš oblečená. Takže něco očividně přenést umíš, jen to děláš podvědomě. Budeme to muset zkoušet. I kdyby se to nakonec nepodařilo, máš výhodu ve čtení vzpomínek a vidění událostí,“ pokusil se mě povzbudit.

„Je to užitečná schopnost,“ souhlasila jsem. Pak jsem se konečně osmělila zeptat na to, co jsem chtěla: „Ty umíš číst myšlenky? V poslední době mi připadá, jako bys hned věděl, na co myslím.“

Než Petr odpověděl, chvíli přemýšlel. „Není to úplně čtení myšlenek. Někteří čarodějové to sice umějí, ovšem přiznám se, že zrovna tohle není má silná stránka. Ale dokážu číst emoce tak, jak to dělá Tošenovská, a občas zaslechnu útržky...“

„Jak to funguje?“

„Když člověk nad něčím moc přemýšlí, myšlenky kolem něj úplně křičí. Když dokážeš lidi pozorovat, domyslíš si, co je trápí. Není to čtení myšlenek v pravém slova smyslu.“

„No teda! Ty něco neumíš?“ poštouchla jsem ho.

„No jistě... ale kromě tohohle mi jde všechno dokonale!“

„Tohohle a soustředění se na vlastní ochranu, když čučíš po holkách.“

„Mohl jsem čučet jinam a nevím, co bys teď dělala,“ zašklebil se pobaveně. Pak znovu zvažněl, snad se mu vloudila na mysl nějaká nepřijemná vzpomínka.

Všimla jsem si, jak se mu kolem dračího tetování tetelí vzduch. Dotkla jsem se jeho kůže a prsty mi proběhlo mravenčení.

Přitáhl si kolena k sobě. Dírami v kalhotách zasvítila jeho bleďá kůže. Podezřívala jsem ho, že ty otvory tam původně nebyly. Většina jeho oblečení byla strašně obnošená. Rukávy na tričkách měl roztrepené stejně jako nohavice kalhot a boty tak prošlapané, že bylo k podivu, že se ještě nerozpadly.

„Proč si nejdeš koupit něco nového?“ zeptala jsem se.

„No, víš...“ povzdychl si a protřel si svalnaté paže. „Řeknu ti strašně tajemství, ale nesmíš to nikomu prozradit, aby to nezjistili mí nepřátelé, jo?“

Důležitě jsem přikývla a tvářila se vážně. Naklonila jsem se k němu blíž, abych slyšela jeho zašeptání.

„Nemám rád obchody.“

„Děláš si srandu?“ vykřikla jsem hlasitě.

„Ne, vážně. Nesnáším je. Nerad chodím mezi lidi. Všude se tlačí, pospíchají, pořád do tebe narážejí, a kdyby mohli, tak tě ušlapou. Měla bys vidět aury těch prodavačů. A navíc po mě všichni divně koukají. Ochranky se mě drží jako klíšťata, protože přitahuju pozornost. To víš, mám tetování a jsem v černém. Takže jsem zcela jistě vylezl z lochu. Prostě samé předsudky. Je mi z toho na zvracení.“

Na jednu stranu jsem ho chápala, na stranu druhou snášel od ostatních denně tolik nenávisti, až jsem nabyla pocitu, že mu něco takového sotva může vadit.

„No a pak taky, když jsem měl...“ přejel si po rtech, aby naznačil Mabrokovu kletbu. „Nebylo to úplně jednoduché. Ještěže v dnešní době už si můžeš dovolit trochu výstřednosti.“

„Ale teď už ti nic nebrání,“ namítla jsem lehce škodolibě a vzala ho za ruku. „Můžeme jít spolu.“

„Proboha ne,“ zaúpěl a nasadil trpitelský výraz. Byl dobrý herec, tentokrát se však ani nesnažil zakrýt nadsázkou.

„Udělám cokoliv, ale do nákupního centra nejdu.“

Bylo vidět, že ještě nepoznal sílu ženského přesvědčování.

O několik hodin později jsme dorazili na stanici. Podala jsem Kláře několik tašek s oblečením, aby mi je schovala za příjímácím pultem. Že to Petr přežil bez úhony, a navíc moc neremcal, jsem považovala za malý zázrak. Nová Karolina byla plná lidí, kteří očividně brali nakupování jako sport. Všechny prostory byly zahlcené zákaznickými igelitkami, studenti chodili na snídaně a hloučky poetů diskutovaly nad kávou. Za normálních okolností bych tam nešla, protože většinou jsem neměla za co

nakupovat a děsily mě davy. Jenže jsem nechtěla, aby Petr pořádně chodil oškubaný jako metalista po tří denním festivalu. Naštěstí nebyl vybíravý — aspoň co se týkalo barev, zálibu v černé jsme měli společnou.

„Jste krásní, skoro jak Addamsova rodina,“ okomentovala to Monika, jakmile jsme vešli.

„A co ty? Neleze ti ta růžová na mozek?“ zeptal se Petr při pohledu na její minisukni a top, který měl sotva víc látky než podprsenka.

„Cože?“ urazila se okamžitě.

„Ach, jasně, mozek se tě netýká, promiň.“

Uculila jsem se, protože Petr si rozhodně nelámal hlavu s tím, aby byl s každým zadobře. A ohledně Moniky si nebral servítky vůbec. Kdykoliv na jeho adresu něco prohodila, vždycky ji utřel. I teď ji nechal stát s otevřenou pusou a naklonil se přes pult ke Kláře.

„Ahojky,“ zapředl.

Klára zčervenala jako rajče a sklopila oči.

„To je divné, každého dneska přivádím do rozpaků,“ řekl Petr pobaveně. Monika se konečně vzpamatovala z urážky, ale když viděla, že si jí nikdo nevšímá, jen naštvane odkráčela.

Davidova kancelář se otevřela a ven vyšel Adam s Bartem.

„Ten má dneska zase náladu,“ povzdychl si Adam. „Mám pocit, že ho v poslední době naštvne každá blbost.“

„To jo,“ zamručel Bart a nerudně si změřil Petra. Pozdravil jen mě a pak sáhl pro tašku, kterou měl u Kláry.

„Gratuluju, Barte,“ řekla Klára.

„Díky,“ usmál se na ni a naklonili se k sobě přes stůl, aby se objali. Vyměnili jsme si s Petrem otrávený pohled.

„Mám docela hlad, neskočíme někam na jídlo?“ zeptal se Bart Adama. Ten přikývl a oba zmizeli.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Bartova přítelkyně čeká dítě. Příští měsíc se budou brát,“ odpověděla Klára a nezapomněla dodat: „Ale nechte si to pro sebe a neprozradte, že jsem vám to řekla.“

„Počítám, že kdyby stál o to nám to říct, asi by to udělal,“ od-
tušila jsem. Petr nasadil naprosto neutrální výraz, kterým dá-
val najevo, že se ho to netýká. Neměli se s Bartem rádi, takže
mu na takové informaci asi pramálo záleželo.

„Myslím, že je v poslední době dost podrážděný,“ usoudila.
„Říkal, že si přehodil v práci denní směny na noční a nejspíš je
přetažený.“

„Odkdy má vlastně přítelkyni? Netušila jsem, že s někým
chodí.“

„No, jsou spolu asi tři měsíce. Nijak dlouho, ale prý už se
předtím dva roky znali a teprve nedávno si řekli, že to spolu
zkusí. Já každopádně nemám právo to hodnotit.“

Nadechovala jsem se k odpovědi, ale ve dveřích kanceláře se
objevil David a káravě si nás změřil.

„Už na vás čekám,“ řekl zlověstně. S hlavou staženou mezi
rameny jsem prošla kolem něj dovnitř.

„Vypadáte, jako byste strávil noc na nádraží,“ okomentoval
Petr jeho zanedbaný zevnějšek. Někdy bych mu měla vysvětlit,
co je to pud sebezáchovy a jak se jím řídit.

„Máš s tím evidentně zkušenosti,“ odpověděl mu David a pro-
třel si rudé oči.

„Nemám vám trochu Helfnout?“

„Ne, nechci, abys na mě zkoušel cokoliv magického. Zvláště
ne ty!“

„Chtěl jsem jenom pomoci,“ namítl Petr a sedl si na jednu
z připravených židlí.

„Nepotřebuju. Dám si kafe, to mě trochu probere,“ řekl. Ni-
kdo z nás tomu nevěřil. Co přišel o svou schopnost procházet
věcmi, byl úplně ztracený. Příliš si na to zvykl a teď jako by pro-
citl do jiné reality. Všude zapomínal klíče, občas narážel do zdi
nebo dveří, neustále o něco zakopával a shazoval věci kolem
sebe. Taky začal znovu kouřit, což sice nikomu neřekl, ovšem
nikotinový puch linoucí se z jeho oblečení nenechal nikoho
na pochybách. Všichni jsme věděli, že druhá ztráta manželky
ho zničila víc, než připouštěl. Ke všemu musel častěji hlídat

dceru, protože babička byla nemocná a chodila po doktorech. Viditelně mu to nabourávalo celý život. Bloumal jako duch, nevyspaný, k smrti unavený a nešťastný. Po ránu býval podrážděný, zvláště když mu volali z centrály a chtěli po něm vysvětlení, proč nás tým udělal to či ono. Dnes to třeba byly zcela jistě dotazy ohledně onoho zdemolovaného domu.

„Asi je vám jasné, co budeme řešit,“ začal David a sedl si za stůl. „Včerejší akce nedopadla úplně podle očekávání.“ Jeho pohled ulpěl na Petrovi. „Jak se ti podařilo celý ten dům zničit?“ zeptal se.

„Prostě jsem improvizoval,“ odpověděl Petr sarkasticky a pokrčil rameny.

„Kdyby tam byl někdo živý...“

„Jsem čaroděj, ne stavební technik. Nemůžu za to, že byl ten barák v tak špatném stavu.“

„Kdekoli se ukážeš, tam se vždycky objeví problém...“

„Děláte, jako bych tu věc přivolal já, jenže tak to nebylo,“ ohradil se.

Musel použít opravdu silná kouzla, aby tu bytost zastavil. Všichni jsme to cítili.

„Říkal jsem, ať tam nechodíš a počkáš na znamení!“ rozčílil se David.

„Kdybych vás poslechl, už je dávno po nich!“ odpověděl Petr tvrdě.

„Když neumíš plnit rozkazy, nemáš tu co dělat!“

„Zajímalo by mě, komu budete šéfovat, až tu nikdo nebude,“ odsekl Petr. Vstal a nejspíš se chystal vypadnout. Chytila jsem ho za rukáv. Vysmekl se mi.

„Ještě jsme neskončili,“ ujistil ho vyšetřovatel. Petr vztekle práskl dveřmi a zmizel v kuchyňce. Reis si povzdychl.

„Proč jste na něj tak tvrdý? Má pravdu, bez něj bychom tam neměli šanci,“ ohradila jsem se tiše.

„On tady snad šéfuje?“ David zaklapl složku s případem. Opřel se v křesle a propletl si prsty na rukou.

„To ne, ale...“

„Nebo někdo z vás?“

„Ne, samozřejmě...“

Měřil si mě nesmlouvavým přísným pohledem, který jsem u něj viděla snad jen v den, kdy jsem nastoupila a on mi vyjmenovával všechny chyby, které jsem při procházení časem udělala. Pak ten tvrdý výraz polevil a už vypadal zase snesitelněji.

„Já vím, že měl pravdu. Šlo mi o to, že se nedokáže řídit mými příkazy. Není týmový hráč a bere vás jako slabší.“

„Ale my jsme slabší,“ namítla jsem. Petrovi se nikdo z nás nemohl rovnat.

„Jsem si jistý, že jednou pochopíš, jak jsem to myslel,“ řekl David. „Byl bych rád, aby vás přijal, jenže to on dělat nechce. Chápu, že vždycky pracoval sám, i když se tvářil, že je v Mabrokově gangu. Jenže vlka samotáře tu nepotřebujeme. Musí se naučit respektovat ostatní, protože jakmile jednou udělá chybu, bude to horší, než kdyby ji udělal kdokoliv z vás.“

Pokřčila jsem rameny. Nechtěla jsem mu nic vymlouvat, přesto mi přišlo nespravedlivé, jak se k Petrovi většina ostatních včetně něj chovala. Čaroděj byl sice někdy docela nesnesitelný, pospával na poradách a zřídkakdy uznal něčí názor, na druhou stranu však většinou míval pravdu. Davida sice respektoval, ovšem pohled, který mu čas od času věnoval, když k němu stál zády, mi připomínal jeho vztah k Mabrokově. Občas se mu v očích objevil příslib pomsty za každou křivdu, jíž se na něm někdo dopustil. Celkem mě to děsilo.

Petr se vrátil s hrnkem kouřící kávy a sedl si zpátky na židli. Ticho se protahovalo. David si hlasitě povzdychl a pohled mu sklouzl z jednoho na druhého.

„Co mám s vámi dělat?“ otázal se řečnický.

„S námi nic, ale měl byste udělat něco s tím, kdo tam přitáhl tu bytost,“ řekl Petr. Hlas měl už víceméně klidný, mračit se však nepřestával. „To nebyla práce nějakého tupce.“

„A co bys navrhoval?“ zeptal se David.

„Jak to mám vědět, vy jste tu přece šéf,“ odpověděl čaroděj drze. Policista si ho chvíli měřil. Ani jeden neuhnul pohledem.

„Sousedí říkali, že se tam občas děly divné věci. A chodili tam zvláštní lidé...“ David si vytáhl poznámkový blok. „Členové sekty,“ přečetl z výpovědi, „prodavači drog.“

„S něčím tam obchodovali,“ řekl Petr. „Určitě s magickými předměty, že, Jano?“

„Zjistilas něco? Máš sepsanou zprávu?“ Reisova pozornost se obrátila ke mně.

„Ehm...“ Snažila jsem se nahodit zcela nevinný výraz.

„Tak na tom zapracuj,“ doporučil mi přísně.

„Viděla jsem několik událostí, ale nevím, jestli nám to k něčemu bude. Byl tam čaroděj, který to vedl.“

„Drest,“ doplnil mě Petr.

„A zahlédla jsem několik překupníků, co tam chodili pro drogy. Podle mě byla někde dole i varna.“

„Ano, to jsem si taky myslel, ovšem vzhledem k tomu, že celý dům shořel, tak si to už neověřím. Navíc se celé patro propadlo až do sklepa. Jestli tam zbylo něco, co se neroztavilo, rozmačkaly to trosky.“

„Taky tam směňovali ty magické předměty. Tedy myslím, že to byly magické předměty, těžko by asi někdo dával tisíce za pudřenku a podobné věci,“ pokračovala jsem, aniž jsem se nechala vyvést z míry Davidovým rýpnutím.

„Říkal jsi, že jsi zabil pět čarodějů?“ zeptal se Reis Petra.

„Asi jo. Moc jsem to nepočítal. Některé jsem jen omráčil, ale ti nejspíš nepřežili řádění té bytosti.“

„A další?“

„Hlíдали dům. Jeden byl u hlavních dveří, další venku. Tři magicky obdaření, ale ty jsme vyřídili s Adamem. A jednoho dostal Bart. Pak tam byli dva, co chtěli ublížit Janě, a dva, kteří tam slídili...“

„A kde se tam vzala ta věc?“

„Těžko říct,“ pokrčil čaroděj rameny. „Mohla tam být jako pojistka pro případ, že se něco pokazí. Třeba si mysleli, že už o nich víme, tak se odtamtud zdekovali a nechali to tam napospas té bestii. Možná se probudila, když jsem zabil ty lidi, protože zareagovala na uvolněnou magii.“

„Doufám, že mi ještě dneska oba odevzdáte podrobné zprávy a po tobě, Jano, chci, abys pak popsala kreslíři toho čaroděje, pokud jsi mu teda viděla do obličej.“

Přikývla jsem a Reis se otočil k Petrovi. „Doufám, že jsi ty čaroděje zabil nějakým magickým způsobem. Napsal jsem do hlášení, že tam došlo k havárii plynu. Nerad bych, aby se po ohledání obětí začali zajímat, kdo je zodpovědný za taková jatka.“

Petr zapřemýšlel. „Jednomu jsem podřizl krk, ale z toho těla nemohlo nic zbýt. Ten zbytek jsem nějak... prostě oddělal. Radši doufejte a neřešte to.“

„No dobře. Tahat to z tebe jak z chlupaté deky fakt nebudu. Příjdu sem dneska nějací lidé z ústředí. Kvůli tobě. Měl bys být poctěn, pražská delegace sem moc často nejezdí.“

„Už teď se cítím jako něco extra,“ ušklíbl se čaroděj.

„Čeho se to má týkat?“ zeptala jsem se, když se k tomu Petr neměl.

„Jeho, pochopitelně,“ odpověděl Reis. „Budou řešit, co s ním budeme dělat.“

Petr znervózněl, snažil se to však na sobě nedat znát. Kdybych si v poslední době nezačala všímat drobné mimiky, nenápadných posunků a dalších věcí, nezaznamenala bych to.

„Co jako se mnou máte dělat? Jsem snad svéprávný a svobodný, ne?“

„To není tak úplně pravda,“ odpověděl vyšetřovatel. „I když jsi nám pomohl porazit Mabroka a jsi, jak sám přiznáváš, dvojitý agent, pořád se musíš někomu zodpovídat. Máme zákony a máme pravidla, která nelze jen tak porušovat.“

„Co to k čertu žvaníte?!“ naštvál se Petr a prudce vstal.

„Hezky si sedni. Však oni ti to vysvětlí, až přijedou. Zatím nikam nechod' a nedělej hlouposti.“

Petr horlivě přemýšlel, co dělat. Když se naše pohledy střetly, sklopil oči.

„No dobře. Co jsem si nadrobil, to si taky sním,“ sykl zlověstně. Seděli jsme vedle sebe, takže mě pohladil po ruce, nenápadně, aby to Reis přes stůl neviděl. Věnovala jsem mu povzbudivý úsměv.

David nás propustil a já si sedla na židli ve studovně a zvažovala, co dál. Vývoj událostí se mi ani zdaleka nelíbil.

Ozvalo se tiché ostýchavé zaklepání, jako bychom to tam měli jen pro sebe.

„Ano?“ zeptala jsem se, když nikdo nevstupoval. Objevil se Adam přežvykující velkou obloženou bagetu.

„Neruším vás doufám... od něčeho?“ zeptal se a tázavě přešel pohledem z Petra na mě.

„Ne, neboj, necháváme si to na doma,“ ušklíbl se Petr.

„Chtěl jsem s tebou mluvit,“ začal Adam ostýchavě. „Víš včera, jak jsme byli v tom domě...“

„Jo?“ zeptal se čaroděj, když se ticho začalo protahovat.

„No, myslím, že se mám ještě co učit. Nebyl jsem včera se svým výkonem úplně spokojený. A napadlo mě, jestli bys mi nemohl... trochu pomoci.“

„To bych mohl,“ řekl Petr. Adam vytáhl rajče a strčil si ho do pusy. Chvilí žvýkal a přemýšlel. Petr ho sledoval a pak mu došlo, že bude muset začít sám. Na to, jak byl Adam ukecaný, ho před čarodějem odvaha očividně opouštěla.

„Dokážeš jen nechat věci zmrznout, nebo jsi schopný i vytáhnout vodu z okolí?“ zeptal se. Ledař se zamyslel, jako by o těch věcech nikdy neuvažoval, a trochu rozpačitě přešlápl z nohy na nohu.

„Můžu dělat obojí.“

„A ty bodce, které jsi vytvořil při boji s čarodějí, ty jsi udělal jak?“

„Z vlhkosti ve vzduchu. Z kaluží, z vody okolo. Nejde to vždycky, ale na některých místech cítím, že to můžu udělat. Třeba když je po dešti a půda je mokrá.“

„Zajímavé,“ řekl Petr zamýšleně. Popadl mě za ruku a pak chytil za rukáv i Adama. Ocitli jsme se venku za budovou. Adam se opřel o zeď a vypadal, že se pozvrací.

„Dýchej zhluboka,“ doporučil mu čaroděj. Luskal prsty a vytvořil kolem nás maskovací kouzlo, aby nás běžní lidé neviděli. „Vidíš tu kaluž? Zkus z té vody udělat bodce.“

Adam pokrčil rameny. Zabalil bagetu a položil ji na okenní římsu. Pak natáhl před sebe ruku. Soustředil se a svaly na předloktí se mu napjaly. Ucítla jsem ve vzduchu jeho moc. Kaluž se trochu zavlnila. Pak se hladina lehce zvedla a přeskupila do jednoho velkého bodce, který trčel směrem k nám.

„To je všechno?“ zasmál se Petr.

„Když jsem nervózní, tak mi to moc nejde,“ zamručel Adam.

„Myslíš, že nepřátele to bude zajímat?“

„V boji to naopak zvládám snadno. Nemám tam totiž čas nad tím moc přemýšlet.“

Petr se na ledový osten zamračil a ten získal zpět kapalné skupenství.

„Zkusím ti tu vodu trochu rozpohybovat a ty se ji snaž zmrazit,“ řekl čaroděj a nedal Adamovi moc času o tom přemýšlet. Jednoduše mávl rukou. Jestli se prsty dotkl vytetovaných symbolů, bylo to tak rychlé, že jsem to nepostřehla. Voda vystříkla, jako by do ní někdo kopl. Naštěstí můj kolega zareagoval poměrně dobře a většina tekutiny zůstala zamrzlá přímo uprostřed pohybu.

„To není špatné,“ přikývl Petr. „A co tohle?“

Než se dočkal odpovědi, překřížil prsty a ze země vytryskl pramen, který by nás smetl, nebýt Adamovy rychlé reakce. Masa se ve velkém gejzíru vznesla vzhůru a pak padala přímo na nás. Adam se rozkročil a zvedl ruce nad hlavu. Oči měl zavřené, ale bylo mi jasné, že vodu i její pohyb nějakým způsobem cítí. Dopadly na nás ledové kroupy se sprškami sněhových vloček. Donutila jsem se zvednout hlavu. Kousek od mého obličeje se to jen ježilo dlouhými rampouchy ostrými jako jehly. Ztěžka jsem polkla a ustoupila. Adam se také opatrně podíval na výsledek svého testu a úlevné oddychnutí ukazovalo na to, že si sám nebyl moc jistý tím, jestli to přežije.

„To bylo podlé!“ křikl na Petra. Čaroděj stál kousek od nás a podpíral si rukou bradu.

„Musíš počítat s tím, že cizí čarodějové ani magicky obdaření s tebou nebudou hrát fér,“ odpověděl. „Ale máš lepší

reakce, než jsem čekal. Víš, chtěl bych v akci vedle sebe spíš tebe než Barta, a to z několika důvodů: Jsi o něco silnější než on a hlavně umíš svou schopnost v rámci možností ovládat. Bartova moc je vznětlivá stejně jako on. Mnohdy manipuluje ona s ním, a ne naopak. Ty jsi se svou schopností docela sžitý. Jen nechápu tu nejistotu. Tos to nikdy netrénoval?“

„No, trénoval, jenže k tomu nemám moc často příležitost.“

„Tak ses prostě smířil s tím, že umíš něco, co ostatní ne, a používáš to jen na chlazení drinku v létě?“ zeptal se s úšklebkem Petr. Adamovi zčervenaly uši a já si uvědomila, že je na tom, co čaroděj říká, něco pravdy.

„Prostě jsem nad tím nikdy takhle nepřemýšlel.“

„A přemýšlel jsi vůbec někdy?“ rýpl si Petr. Docela jsem chápala Adamovu rozpačitost, protože jsem také některé své možnosti objevila až časem. Sotva mě kdy napadlo, že bych se mohla vrátit o pár vteřin zpět a změnit poslední události ve svůj prospěch nebo něco pronést časem zpět. Zaměřovala jsem se na to, z čeho jsem mohla mít užitek.

„Přemýšlel,“ zamumlal Adam, „jenže než jsem přišel k policii, nikdy mi nepřipadalo, že je ta schopnost užitečná. U hasičů ji využiju líp, tady mi nikdo nevysvětlil víc, než že se to dá použít k boji. Naučil jsem se tvořit obrannou ledovou stěnu a pár drobností, třeba ty bodce.“

„Takže tě nikdy nenapadlo, že bys mohl proměnit vodu v led a chodit po ní? Nebo zmrazit zámek a pak ho pak snáz rozbít?“

„Eh... no, občas věci zmrazím, aby se Bartovi líp ničily.“

„To bude chtít trénink,“ povzdychl si Petr.

„Moc se nevytahuj,“ řekla Monika, která se vykláněla z nejnižšího okna budovy a nejspíš nás už chvíli pozorovala. Vůbec jsem si jí nevšimla, což bylo divné, protože většinou ji bylo slyšet už z dálky.

„Na rozdíl od vás se mám čím vytahovat,“ ušklíbl se čaroděj. „Jste proti mně jak mateřská školka.“

„Nejsme tak nemožní, jak si myslíš,“ oponovala.

„Ne? A co teda umíš pořádně? Máš v rodině čarodějnickou krev, přesto sama dokážeš sotva otevřít portál. Čtení energií a sledování magických toků dneska zvládne kdekdo. Kdybys trávila míň hodin v soláriu a víc objevováním svých schopností, vsadím se, že bys rozhodně nebyla za černou ovci rodiny.“

„Víš o mě kulové!“ zakřičela na něho Monika vztekle. „Nakráčíš si sem jako primadona a myslíš si, že tady z tebe všichni padnou na zadek!“

„A tebe to strašně štve, protože doted' jsi byla za hvězdu ty, co?“ odpověděl Petr. V hádkách mě svým ledovým klidem vždycky překvapil. Ať mu lidi nadávali sebevíc, ani to s ním nehnulo a ještě je dokázal odpálkovat.

„Běž se bodnout, debile!“ křikla na něho a práskla oknem. Vzduch kolem málem praskal, jak z ní sršela energie.

„Je do mě celá blázen,“ řekl Petr a otočil se k Adamovi, kterému šokovaně spadla brada. Netušila jsem, jestli ho chtěl popíchnout, nebo to myslel vážně, ale na mladíkově tváři se usadil dost roztrpčený výraz. V poslední době na Moniku soustředil veškerý svůj šarm a snažil se jí všemožně nadbíhat. Měli na můj vkus hodně zvláštní vztah. Bylo to takové chození nechození.

„Asi si o ní myslíš, že je to nána, ale není. Je dost chytrá, a když chce, dokáže zabrat,“ snažil se ji obhajovat.

„Neříkám, že nic nedokáže, jenže je taky příliš rozmazlená a pohodlná, než aby to dokázala využít.“

„Na rozdíl ode mě občas i trénuje,“ namítl Adam.

„Jo? Jak často? Jednou za měsíc to není trénink. Já makám každý den a pořád se mám v čem zlepšovat,“ řekl Petr. „Nedivím se, že vás pak porazí kdekdo.“

Prerušilo nás bouchnutí dveří. Davidův příchod se dal očekávat. Když se objevila jeho rozložitá postava, všichni jsme ztichli. S povzdychem si založil ruce na prsou a pohledem těkal z jednoho na druhého.

„Co jste udělali Monice?“ zeptal se trochu vyčítavě.

„Kromě toho, že je to hysterka, nic,“ řekla jsem, protože kluci se k odpovědi moc neměli.

„Vypadala docela rozrušeně.“

„Dovolil jsem si kritizovat její přístup k magii,“ řekl Petr.

„To jsem si tak nějak odvodil. O co ti jde? Proč do všech šiješ?“

„Protože se na ně budu muset spolehnout. A fakt nepotřebuju, aby si někdo řešil svoji osobní krizi v momentě, kdy na něm bude záviset můj život.“

„Nemyslíš si, že je to trochu drsné?“

„Ne,“ odpověděl Petr nevzrušeně, aniž Davidovi přestal hledět do očí. „A myslím, že by bylo rozhodně lepší, kdyby vaši lidi něco uměli.“

„Umějí toho víc než ostatní,“ ohradil se David.

„A to je všechno? Proč jste na ně nikdy netlačil, aby se dál zdokonalovali?“

„Učil jsem je, co jsem mohl,“ namítl David.

„Ne dost,“ řekl Petr. Viděla jsem, jak vyšetřovatel zatnul čelist, až vypadal, jako by spolkl cihlu. Naštval se a já už očekávala, že se začnou hádat. Petr měl výjimečný talent proti sobě kohokoliv poštvat. Navíc toho tentokrát nehodlal jen tak nechat a pokračoval: „Takhle nemají ani potuchy, co doopravdy dokážou. S Klementem v čele jste fakt tým snů.“

„Poslyš...“

„Možná má v některých věcech pravdu,“ ozval se Adam. Všichni jsme se k němu překvapeně obrátili. Myslela jsem, že jsem spíš špatně rozuměla, než že by se Petra zastal, ale on si stál za svým.

„Nikdy jsem neuvažoval nad tím, že bych mohl být lepší. Prostě mi to stačilo. Možná je načase brát to víc vážně.“

Reis zůstal zkoprněle stát a nevěděl, co říct. Adam si pod jeho přísným pohledem rozpačitě mnul holé paže.

„No, jestli to bereš takhle, dobře pro tebe. Škoda, že Monice to bude trvat déle, než to pochopí.“

„Pokud vůbec,“ dodala jsem lehce škodolibě. David zvedl káravě prst, v koutku úst mu však hrál pobavený úsměv.

„Takže vy teď spolu trénujete?“ zeptal se Adama.

„Jo. Chci, aby mě Petr naučil, jak to líp ovládat.“